

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 70 d broj 631

SVE ZA JENNIFER

Frank Callahan

SVE ZA JENNIFER

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) -- RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) -- OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. -- OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (»Zivot«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 631

FRANK CALLAHAN: SVE ZA JENNIFER

Naslov originala: **FÜR JENNIFER DURCH TAUSEND HÖLLEN**

Recenzija: **Neda Omčikus**

Copyright: **Geisenheyner & Crone, Stuttgart**

Prijevod: **Durda Kewitz**

LASO 631 izlazi 15. 11. 1985.

I

Pošto je Slaterova banda užasnula grad i u njemu posijala paniku, izabrali su me za šerifa. I upravo meni, poznatom revolverašu Percyju Sloanu, stavili su zvijezdu na prsa. Mnogi stanovnici maloga grada bili su protiv toga. Voljeli su biti zaštićeni ali se nešto u njima borilo protiv druge strane mojih vrijednosti. Od početka mi je bilo jasno da ću se morati boriti protiv njihovih predrasuda. Unatoč svemu prihvatio sam taj posao. Stavio sam i svoj život na kocku, za Jenny...

Samo još koji metar dijelio me od bandita čiji mi je dah jedva čujno dopirao do uha.

Izvukao sam svoj kolt iz krila. Stisnutih usnica prilazio sam mu centimetar po centimetar. Noć je poput zaštitničkog ogrtača ležala iznad nas. Blijedo svijetlo mjeseca prosipalo se po zemlji.

Iz male barake, koja se priljepila uz stijenu kao da traži zaštitu, dopiralo je prigušeno svijetlo.

Zatim sam ipak svu svoju pažnju usredotočio na čovjeka iz Slaterove bande, koji je sad počeo glasno zijevati.

Već sam puna tri dana bio na tragu Bucka Slatera pošto sam uspio rastjerati njegovu bandu.

Slater mi više nije mogao pobjeći, pomislio sam. Predugo sam morao čekati na taj trenutak. Ja, Percy Sloan, šerif iz Silverstone Cityja. Skočivši snažno našao sam se iza bandita i grubo ga udario u glavu. Srušio se bez glasa. Istog trenutka veliki oblak prekrio je blijedi mjesec.

Zadovoljno sam osjetio kako se smirilo moje disanje. Nagnuo sam se nad bandita i ustanovio da je onesviješten. Napokon ću moći uhvatiti Bucka Slatera, pomislio sam.

Oprezno sam se približio polusrušenoj kolibi, u kojoj se veliki Slater osjećao sigurnim. Svoj kolt sam još imao u ruci. Pokušao sam kroz prozor proviriti unutra. Istog trenutka se iza mene slomila suha grana i pokušao sam se okrenuti. Prekas-

no. Duga cijev kolta zabila mi se u leđa.

— Odbaci kolt, Sloane. I nemoj me prisiljavati na ono što ne bih htio učiniti. — Slaterov glas je na hladnoći metalno zvučio.

Nemoć je prijetila da mi ukoči tijelo. Opsovao sam stisnutih zuba. Time sam samo izazvao Slaterov nadmoćan smijeh. Bio je prokleta siguran u sebe. Osjetio sam svoju priliku i munjevito se bacio unaprijed. Čuo sam kako je prasnuo njegov kolt i metak me okrznuo po ledima. Slaterov sljedeći metak nije me pogodio jer sam se u padu okrenuo i uspio ga dohvatiti. Kriknuo j i strovalio se na tlo. ja preko njega!

Tada sam mu dao što je i za sluzio. Kad sam ga pustio, bio je gotov. Napokon, odahnuo sam. Big Slater je bio u mojoj vlasti i jednom će biti obješen...

* * *

Od toga dana prošla su tri tjedna. — Žao mi je, gospodine Sloan — rekao mi je John Smith i učinilo mi se da sam u njegovim očima vidio tračak iskrenosti. — Nemamo drugog izbora. Obrisao si je znoj s čela i pogledao svoje pratiocje molećivo. — Govorim u ime stanovnika Silverstone Cityja, šerife. Pomogli ste nam u nevolji. Ukrotili ste taj divlji grad i očistili ga od bandita.

Nije uspio izdržati moj pogled.

— Zar nije tako, prijatelji? — rekao je drugoj dvojici koje su

građani izabrali da mi prenesu tu poruku. Oni su žurno ali šuteći zakimali glavama.

— Vaš je posao gotov, šerife — nastavio je John Smith. — Platili smo vam za njega mnogo dolara jer nam je vaš revolver vrijedio toliko. Dat ćemo vam još tri mjesečne zarade i tisuću dolara nagrade za uhvaćenu bandu. Ponovo je zašutio. — Ali vas molimo da nakon toga što prije odjašete iz grada.

John Smith je sad rekao sve i velikom šarenom maramom brisao si čelo.

Još im nisam odgovorio. Gledao sam ih sve po redu i pokušavao obuzdati svoj gnjev.

Mislio sam na to kako su prije nekoliko mjeseci ponizno došli k meni i na koljenima me molili da u njihovu gradu pokušam uvesti mir i red. Borio sam se za njih jer su sami bili kuka vice. Sve sam učinio za njih!

Sad su me se htjeli riješiti. Zurio sam u govornika Gradskog vijeća Silverstone Cityja. Gledao je u pod i počeo opet govoriti:

— Morate i nas razumjeti, gospodine Sloan. — Odjedanput mu je glas postao energičniji: — Mi smo obični građani. Ali toliko novca... vi ćete nas razumjeti, zar ne?

Kimnuo sam. Lice mu se razvedrilo.

— Kad odlazite?

— Sutra odgovorio sam.

— Tek sutra, gospodo, jer još moram obaviti neke stvari. Mislim ovdje...

U tom trenutku sam pomislio na Jennifer. I nju ću zauvijek morati ostaviti.

— Dakle, do sutra, šerife — rekao mi je John Smith.

Kimnuo sam i sjeo za svoj pišaći stol, digao noge na stol i zagledao se u zid.

* * *

Dohvatio sam pušku i izišao iz svoga ureda. Bilo je kasno poslijepodne. S neba je još palilo sunce. Prešao sam glavnu ulicu i ušao u staju. Pojavio se stari Sam, zastao nekoliko metara od mene i počeo me promatrati svojim lukavim očima. — Otići ćeš zauvijek, šerife?

Po zvuku njegova glasa osjetio sam da mu je žao.

— Još ne, stari Same — odgovorio sam. — Tek sutra. Osedlaj moga konja. Moram srediti neke stvari.

Platio sam mu i uzjahao.

— Hvala, šerife — rekao je tiho i prošao rukom kroz čupavu bradu. — Zaista mi je strašno žao što odlaziš. Tako misle mnogi ljudi u gradu.

Odjahao sam prašnjavom glavnom ulicom. Vidio sam mnogo ljudi i činilo mi se da na svakom licu leži jedno nijemo pitanje.

Zatim sam izjahao iz grada. Preda mnom se prostirala beskonačna prerija. Gurnuo sam šešir na čelo i potjerao konja u galop. Dao je sve od sebe i jahao sam prilično brzo...

Nisam morao dugo jahati jer mi je na pola puta u susret do-

šla Jennifer, kći najvećeg rančera u okolici. Kad me prepoznala, zaustavila je svog konja i skočila sa sedla.

Stajao sam i čekao je. Skinuo sam šešir i promatrao je smiješeći se.

— Zdravo, šerife! — rekla je — Tražite li možda mene...? Želite li me uhapsiti...?

Kimnuo sam joj ozbiljna lica.

— Sigurno, gospodice Jennifer McDonald. Vaša ljepota je tolika da bi od nje ljudi mogli oslijepiti. Zbog toga vas, na žalost, moram uhapsiti!

Smijala se i ja sam sjahao. Sjeli smo u travu. Gledala me sa strane dok sam motao cigaretu i stavio je u usta.

Kad sam samo pogledao Jennifer i njena topla crvena usta, željezni obruč mi je stegao prsa. Smiješila se.

— O čemu razmišljate, šerife? — upitala me je promatrajući me svojim divnim očima.

— Razmišljam da li bih vas trebao poljubiti — promrmljao sam i čvrsto je pogledao.

Crvenjela se i nekoliko trenutaka šutjela. Usta su joj bila poluotvorena i vidio sam njene bijele zube.

— Što je pravi razlog vašeg dolaženja? — upitala je ozbiljno.

Primio sam je za ruku i zadržao je u svojoj. Nije se protivila.

— Želio sam se oprostiti od vas, gospodice Jennifer — rekao sam s gorkim osmijehom. — Ispunio sam svoj zadatak u

Silverstone Cityju i ovdje sam postao suvišan. Sutra ću otići. Građani su me zamolili ...

Začudeno me gledala.

— I to ćete im dopustiti, gospodine Sloan? Stavili ste za njih svoj život na kocku, protjerali Slaterovu bandu i njenog vođu predali zakonu. Borili ste se s konjokradicama i varalicama na kartama, uspostavili ste pravo i zakon, a sad vas jednostavno žele potjerati. Ne, gospodine Sloan! Vi imate pravo ostati ovdje!

Sve je to rekla vrlo ozbiljno i sad me nemoćno gledala. Slegao sam ramenima držeći još njenu ruku u svojoj.

— Čini se da vas sve to više ne zanima. Vidim da želite otići odavde. Vi ste usamljeni vuk koji ne može živjeti u jednom čoporu. Vi ...

Zastala je usred riječi. Izvukla je svoju ruku i skočila na noge. Stajala je preda mnom i u njenim očima sam čitao gnjev.

— Nemate pravo, Jennifer. Od svega srca sam se nadao da ću ovdje steći prijatelje i ostati živjeti. To biste vi najbolje morali znati, pri tom sam mislio i na vas ...

Šuteći je zurila u mene.

— Sad više ne mogu ostati ovdje!

Kimnula je polaki i žalosno me pogledala.

— Nas dvoje vjerojatno nikad ne bismo dobili priliku ...

Tog trenutka začuli smo topot kopita koji se približavao. U jahaču sam prepoznao Joela

McDonalda. Nekoliko metara od nas zaustavio je konja.

Joel McDonald bio je naočito čovjek. Teško bi mu se moglo pogoditi godine, mogao je imati oko pedesetak. Imao je čvrstu smeđu kosu i kratke brčice. Sve je na njemu bilo snažno i ostavljalo dubok dojam.

Kratko me pogledao, dotakao obod svog šešira i obratio se svojoj kćeri:

— Dođi, Jennifer. Nadam se da si se dovoljno opraštala od gospodina Sloana. Bilo bi bolje da sad pođeš kući.

Uputila mi je dug, žalostan pogled, polako kimnula i uzjahala.

Dugo sam gledao za njima dok nisu nestali iz mog vidokruga. Tek tada sam se bacio u sedlo i vratio u Silverstone City.

* * *

— Ovdje je ostatak novca, šerife — rekao je John Smith i pružio mi hrpu novčanica.

Nemarno sam ih strpao u džep kaputa, skinuo zvijezdu s prsa i stavio je na veliki stol.

Imate li još kakvu želju, gospodine Sloan?

John Smith me ispitivački gledao.

Odmahnuo sam glavom dohvatio svoje stvari i pošao k vratima. Nisam se ni ogledao, prešao sam glavnu ulicu i ušao u staju.

— Znači, vrijeme je došlo — mrmljao je stari Sam i povukao dim iz svoje lule. Šuteći je osedlao moga konja, a i ja sam to gledao šuteći.

Napokon sam odjahao iz Silverstone Cityja. Iako sam susreo mnogo ljudi, nisam gledao ni lijevo ni desno.

Bilo je kasno poslijepodne i sunce je već izgubilo svoju jačinu. Svom konju sam ostavio slobodu kretanja jer sam imao dovoljno vremena. Pred očima i nisam imao nikakav čvrst cilj. Imao sam dovoljno novca, pa u prvo vrijeme nisam morao tražiti nikakav posao.

Kilometri su odmicali.

Ponovo sam mislio na Jennifer, iako sam se pomirio sa tim da je više nikada neću vidjeti.

II

Kad su me prvi sunčevi zraci poškakljali po nosu, morao sam snažno kihnuti. Probudio sam se iz nemirnog sna, ustao, otišao do malog potoka i umio se.

Na vatri sam skuhao jaku kavu i ispekao nekoliko jaja sa slaninom. Pošto sam pojeo stavio sam ruke pod glavu, legao na gunj i zagledao se u plavo nebo.

Dan će biti vruć.

Kad sam začuo topot kopita, ustao sam. U susret mi je dolazio jahač na umornu konju.

— Hej! — dozivao me. — Ima te li možda kave i za mene?

Opustio sam se jer je stranac ostavljao dojam da nije opasan. Zacijelo je to bio kauboj na putu za svoj ranč.

— Dođi ovamo, momče — pozvao sam ga.

Skočio je sa sedla, odveo konja na potok i prišao mi. Lice mu je bilo pokriveno prašinom. Zacijelo je imao dugo jahanje za sobom.

— Zdravo — rekao je stranac i promatrao me stisnutih očiju.

Kimnuo sam i pokazao kavu.

— Poslužite se, gospodine, još je ima dovoljno. Ja ...

Ostatak rečenice zastao mi je u grlu. Stranac je odjednom u ruci držao kolt čiju je cijev upeorio ravno u moj trbuh. U mene su gledale hladne oči i osjetio sam da je njegova kaubojska odjeća bila obična prevara.

— Diži ruke uvis, Sloane!

— Što to treba da znači? — odgovorio sam tražeći mogućnost da se obranim. Nisam imao nikakvih izgleda. Bio mi je preblizu i bio pripravan na sve.

Gurnuo si je šešir s čela i obrisao znojno lice. Izgledao je prilično umorno. Sigurno je jahao cijelu noć. Zatim se nasmiјao i licem mu je prešao pobjedonosan smiješak.

— Imam te, Sloane. Gotovo sam te izgubio. Iako sam jahao danima i noćima.

— Tko si ti?

Zlurado se nasmiјao.

— Jack Slater!

Sad mi je sve postalo sasvim jasno. Stranac je zacijelo bio sin velikog Slatera čiju sam bandu u Silverstone Cityju prilično osakatio. Velikog Slatera sam osobno predao okružnom šerifu u Abileneu.

Njegov sin ga je htio osvetiti. Bio sam u nezavidnom položaju.

ju. Na čelu mi je izbio hladan znoj.

Jack Slater se i dalje smijao.

— Reci mi, veliki revolverašu, kako je to kad čevjek stoji na svojoj posljednjoj stanici? Sigurno znaš da ću te ubiti. Želim samo svom ocu malo olakšati posao. On je već na putu za Silverstone City. Moja braća su ga prije dva tjedna oslobodila iz zatvora. On će tako srediti grad da više neće ostati kamen na kamenu!

Opet se smijao. Znao sam da me najprije želi mučiti i uživati u mom strahu. Zatim su mu se oči zacaklile i on je opalio.

Metak je probio rukav moje košulje i prevukao krvavu crtu preko moje lijeve nadlaktice.

Bol mi je prošla kroz tijelo i nekoliko sam koraka zateturao unatrag. Njegov zluradi smijeh zvonio mi je u ušima. Zurio sam u cijev i svakog trenutka očekivao smrtonosan hitac.

— To je bio samo uvod, Sloane — rekao je.

Oči su mu sjale poput očiju nekog luđaka. Opet je opalio njegov kolt.

Metak je ostavio krvav trag na mojoj lubanji. Gotovo sam se onesvijestio od boli. Mehaničkim pokretom obrisao sam krv s lica.

— Bojiš li se, Sloane? — rugao se.

Posljednjom snagom očajnika htio sam se baciti na njega da bih tako dobio posljednju priliku. Uto se iza nas javio du-

boki glas, koji je iznenadio i Jacka Slatera.

Obojica nismo čuli jahača, koji je sad skočio sa sedla.

Duga je brada njegovu licu davala divljački izgled.

— Dovoljno — rekao je dubokim glasom. — Gazda želi Sloana živog. Makni tu pucaljki, Jack! Privezat ćemo momka na konja. Veliki Slater nas očekuje.

Bradati mi je izvukao oba kolta iz korica. Okrenuo sam se prema njemu i nekoliko trenuta smo se gledali u oči. Kimnuo je glavom.

— Pune su ti gaće, šerife. Mali, te vrlo dobro udesio. Ali mi možemo vjerovati da je to samo početak. Veliki Slater će ti sigurno skinuti skalp.

Grubo su mi svezali ruke na leđa, podigli me na moga konja i svezali mi noge pod konjskim trbuhom. Jack Slater se ludački smijao.

— Oduvijek sam velikog Sloana htio vidjeti takvog. Uхватili smo ga kao nekog balavca. — Zatim se i on bacio u sedlo. — Dodi, Teksase! — doviknuo je bradatom, koji je napajao svoga konja.

Krenuli smo i ja sam jahao u susret neizvjesnoj budućnosti ...

*

Ulogorili smo se nakon tri sata. Životinje mojih mučitelja bile su potpuno iscrpljene.

Sjahali su i odveli konje u sjenu drveća. Slater je uzeo svđu vinčesterku i nije me ispuštao iz vida. Pokušati pobjeći pod tim

uvijetima bilo bi čisto samoubojstvo.

— Nemoj ništa pokušavati, Sloane. — Bradati Teksas kao da mi je čitao misli. — Jack bi i na velikoj udaljenosti mogao i muhi izbiti oko ...

Smijali su se tome. Zatim su sjeli u sjenu drveća i ostavili me s konjem na vrelom podnevnom suncu. Odjeća mi je bila mokra od znoja i osjećao sam snažne bolove zbog rana od metaka.

Pogledavao sam ih povremeno, ali se njihova pažnja nije smanjivala. Nisam mogao ništa učiniti. Pogodili bi me i prije nego što bih prešao nekoliko metara.

Prošlo je više od pola sata.

Tijelo mi je bilo zgrčeno i gorgelo je na suncu. U očima me pekao znoj, a moje su noge i ruke bile kao oduzete.

Tada je došao bradati, osloboodio mi noge i podigao me sa sedla. Zateturao sam nekoliko koraka i srušio se na zemlju. On mi je ponovo svezao noge i vratio se u sjenu drveća. Neko sam vrijeme ostao tako ležati, zatim sam se polako okrenuo na bok i pogledao bandite.

Činilo se da spavaju. Sigurno su bili umorni i iscrpljeni od duge potjere i htjeli su sad nadoknaditi izgubljeni san.

Ležao sam na zemlji svezanih ruku i nogu. Mučnina mi je tresla tijelo i pred očima su mi plesale crne sjene.

Prošlo je nekoliko dugih minuta.

Sad sam bio potpuno siguran da zaista spavaju. Njihovo glasno hrkanje zacijelo se moglo čuti prilično daleko.

Okrenuo sam se na leđa i pogledao svoga konja, čije su se uzde vukle po zemlji nekoliko koraka daleko od mene.

Tiho sam zacoktao jezikom i konj mi se približio i stao uz mene. Napokon sam ležao u sjeni. Kad sam se opet okrenuo prema banditima, osjetio sam u leđima oštru bol. Maknuo sam se nekoliko centimetara u stranu i ugledao poklopac neke konzerve što je napola virila iz trave. Suzdržana daha pogledao sam bandite.

Još su spavali.

Polako sam se otkotrljao na trag i prinio svoje svezane ruke rdavome i oštrom predmetu. Zatim sam njime pokušao prerezati užu na rukama. Bio je to prokleta težak posao i nakon nekoliko trenutaka moje su ruke krvarile.

Bol me dovodila do ludila, ali me nada u spas tjerala neumorno dalje. Povremeno bih zadržavao dah i pogledavao onu dvojicu.

Teksas se nekoliko puta okrenuo u snu i već sam vjerovao da će se probuditi.

Minute su prolazile ... Trljao sam užu o konzervu i mislio da ću poludjeti. U posljednjem pokušaju upotrijebio sam svu svoju snagu i odjednom su mi ruke bile slobodne.

Drhtavih prstiju razvezao sam užu na nogama. S mukom

sam pokušao ustati. Plašljivo sam pogledao prema spavaćima, ali me oni nisu čuli. U meni je rasla nada.

Bio sam bez oružja, moja vinčesterka nije bila na sedlu. U stanju u kojem sam se nalazio, spavaće nisam mogao onespobiti.

Posljednjim snagama sam se uspeo u sedlo. Nisam ni pravo sjeo, kad se odjednom probudio Jack Slater.

Na moju sreću bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da procijeni situaciju.

Podbo sam konja i sagnuo se u sedlu da bih im pružio što je moguće manji cilj. Prije nego što su prvi meci zazviždali oko mene, prešao sam oko pedesetak metara. Znao sam da je sve izgubljeno ako pogode konja.

Ipak sam uspio.

Kad sam se ogledao, vidio sam kako se bacaju na svoje umorne konje. Nisu imali nikakvih izgleda. Moj konj je bio odmorniji. Razmak između nas se povećavao.

Morali su odustati.

Zurio sam u svoje razrezane i krvave ruke. Često sam se ogledavao, ali mojih progonitelja, na sreću, više nije bilo. Zastao sam, izvadio zavoj iz svoje opreme i povezao si ruke i rane na tijelu.

Jahao sam dalje. Abilene je bio moj cilj. Tek ondje ću biti siguran. Ako me Jack Slater i njegov bradati prijatelj budu slijedili, znat ću se braniti... Neću

dopustiti da me još jedanput uhvate na tako glup način.

III

U Abileneu sam najprije potražio liječnika, koji je namrštenog čela pogledao moje rane.

— Imali ste sreću, gospodine Sloan — rekao je zatim. — Da su vam se rane upalile, tada...

Zašutio je i rane mi debelo premazao nekom mašću. Zatim mi je stručno i praktično povezao ruke tako da sam mogao pokretati prste.

— Vaše tjelesne rane su neopasne — rekao mi je. — Gospodine Sloan, nekoliko dana će vas još boljeti glava, ali ste inače sasvim u redu.

Platio sam mu i izišao.

U dućanu sam kupio novu odjeću i dva stara kolta, koja su mi dobro ležala u ruci. Zatim sam otišao u salun i naručio dobar doručak. Čovjek koji mi ga je donio zastao je kraj mene.

— Vi ste Percy Sloan? — upitao me i u njegovim sam očima pročitao znatiželju.

Kimnuo sam.

— Vi ste se Silverstone Cityju kao šerif borili za pravdu, uveli ste red i uhvatili bandu velikog Slatera?

Opet sam kimnuo.

— Znete li da je veliki Slater u međuvremenu oslobođen i da se vratio u Silverstone City? Danas nam je vozač kočije donio tu vijest. Slater je u Silverstone Cityju napravio pravi pokolj.

Još se ne zna koliko je mrtvih i ranjenih.

Slegnuo sam ramenima.

— To me više ne zanima — rekao sam tiho. — Otpustili su me jer zacijelo nisu vjerovali da će se veliki Slater tako brzo vratiti.

— Samo sam vas htio upozoriti — odgovorio je čovjek. — Moglo bi se proćuti da se nalazite u Abileneu i tada ...

— Sutra jašem dalje!

Pustio me na miru i počeo sam jesti. Netko je ušao u salun i prišao mom stolu. Bio je to šerif Abilenea.

— Zdravo, šerife — rekao sam Jesseu Ascottu i pokazao praznu stolicu.

— Koliko dugo ostajete u gradu? — upitao je.

— To su me danas već pitali — odgovorio sam. — moja prisutnost u ovom gradu zacijelo nije poželjna.

— Nemam ništa protiv vas, gospodine Sloan — rekao je brzo Jesse Ascott. — Ipak bih vas htio zamoliti da odjašete što je prije moguće. Kad veliki Slater dozna da se nalazite ovdje, za dva dana će stići i nastat će pakao.

— Bojite li se, šerife?

Ljutito me odmjerio.

— Ne bojim se, gospodine Sloan. To pitanje ste mirno mogli izostaviti. Ne bih htio da se u ovom gradu prolijeva krv, možda i nedužna krv. Jedino sam na to i mislio. Idite što prije. Razračunajte se negdje drugdje!

Zamišljeno sam ga pogledao i gurnuo prazan tanjur od sebe.

— To je i vaš obračun, šerife. Slaterova banda se traži i putem potjernica. Oni su ...

Nisam nastavio, jer sam odjednom osjetio da to i nema nikakvog smisla. Šerif Jesse Ascott bio je obuzet paničnim strahom. Vidio sam to u njegovim očima. Slutio sam da se on u ovom divljem gradu neće dugo održati.

Još je zurio u mene dok sam si motao cigaretu. Nisam ga više mogao gledati.

— Do viđenja, šerife!

Pošto sam stavio dolar na stol, izišao sam iz salona.

Ulica je bila prepuna ljudi. Iz daljine sam čuo riku tisuće goveda koja su čekala na utovar.

Šetao sam, sudario se s nekim čovjekom koji se ispričao i žurno nastavio koračati. Nakon nekoliko metara je stao, vratio se i radosno razvukao usta od uha do uha.

— Zdravo, Percy — smijao se i trajalo je neko vrijeme dok sam ga prepoznao.

Bio je to Smily Grant, vrlo mlad čovjek, kojeg sam jednom prilikom oslobodio iz ruku bandita. Pružio mi je obje ruke.

— Kako to da si stigao ovamo? — upitao je.

Promatrao sam njegovo usko lice, plave oči i vječni smiješak koji je igrao oko njegovih usana.

S nekoliko riječi sam mu ispričao protekle događaje.

Zatim me pozvao na čašu vi-

skija. Pristao sam, iako je bilo malo rano za piće.

— Sad ti je, znači, Slaterova banda za petama — rekao je pošto je otpio gutljaj. — I što ćeš poduzeti ...?

— Imam dvije mogućnosti, Smily — odgovorio sam zamišljeno. — Mogu se opet početi boriti protiv njih iako ne znam konačan ishod. Slaterovi ljudi su vrlo opasni. Kad sam se u Silverstone Cityju borio protiv njih, bio sam šerif, i to mi je bila dužnost. Danas sam slobodan čovjek i mislim da je stvar šerifa da se bori protiv njih. Nemam ništa osobno protiv Slatera. Tada sam samo obavljao dužnost ...

Smily Grant je nekoliko puta kimnuo. Njegovo preplanulo lice prekrile su kapljice znoja i on ih je obrisao brzim pokretom.

— Otići ću — rekao sam tada i znao sam da će tako zaista i biti. — Borio sam se cijelog svog života i stekao slavu revolveraša. Sad sam umoran. Prištedio sam nekoliko dolara i negdje ću si kupiti mali ranč, što sam oduvijek i želio.

Smily me pogledao velikim i začuđenim očima.

— Ti ćeš se negdje sakriti? — upitao je ne vjerujući. — Percy, to ti ne mogu vjerovati. Reci, tko te toliko promijenio? — Tiho se smijao. — Je li lijepa?

Zacijelo je zapazio strog izraz mog lica jer mu se lice uozbiljilo i on je brzim pokretom dohvatio čašu.

— Nisam te valjda uvrijedio — promrmljao je zatim. — Možda te čak i mogu razumjeti. Svakako čovjek bi u svom životu morao imati jasan cilj pred svojim očima! Nazdravili smo. Osjećao sam kako mi je taj alkohol ulio novu snagu. Lice mi se zacrvenjelo i počeo sam se znojiti.

Razgovarali smo još neko vrijeme prije nego što sam se oprostitio od Smilyja Granta. Ispraznio sam čašu i otišao u sobu da odspavam još nekoliko sati ...

IV

Kad sam se probudio, sumrak je već bio prijetio gradu i posljedni zraci sunca lomili su se na kućama utapajući sve na trenutke u crvenkasto zlato.

Osjetio sam glad, sišao u salun, naručio nešto i počeo jesti. Nakon toga sam otišao u staju pogledati konja.

Bio je vrlo svjež i dočekao me veselim rzanjem. Pogladio sam ga po butini, potapšao po leđima i izišao.

Glavna ulica je još bila puna ljudi. Mnogi goniči stoke željeli su nakon dugog puta i prerijske prašine okrijepiti sasušena grla i bili su u potrazi za svim vrstama zabave. Abilene je bio divlji grad, što je s nadolazećim mrakom postajalo sve očitije. Prešao sam ulicu i htio ući u Bull salun kad je prasnuo hitac i zbacio mi šešir s glave.

Munjevito sam se otkotrljao u stranu, izvukao kolt i spazio da

puščana vatra dolazi iz uske tamne uličice.

Metak me promašio samo za nekoliko centimetara.

Nekoliko ljudi potražilo je zaklon, neki konj je plašljivo zarzao i odbacio svog jahača.

Sve sam to vidio podsvjesno dok sam pucao prema vatri iz obližnje ulice. Zatim sam čuo vrisak, ponovo se otkotrljao u stranu i ustao.

Krivudajući sam pretrčao ulicu. Iz tamne ulice više nije bilo paljbe. Zacijelo sam pogodio skrivenog strijelca.

Tada me pogodilo.

Trebao sam znati da su bila dvojica. Prvi metak mi je okrznuo ruku, drugi me pogodio visoko u lijevo rame.

Bol i snaga pogodaka bacili su me na zemlju. Bijesno sam i dalje pucao nadajući se da će moji meci pogoditi cilj.

Više ništa nisam znao. Crne sjene plesale su mi pred očima. Činilo mi se da će mi se glava rasprsnuti...

* * *

Probudio sam se od boli koja mi je stezala tijelo. Navale vrućice kupale su me u znoju.

Otvorio sam oči i iznad sebe ugledao liječnikovo okruglo lice. Htio sam sjesti, ali me on blago gurnuo natrag.

— Nemojte se micati, gospodine Sloan — rekao je mirnim glasom. — Prije nekoliko minuta tek sam vam izvadio metak. Izgubili ste mnogo krvi. Sve će biti u redu ako se ne budete micali.

Zažmirio sam i stisnuo zube da nadvladam neizdržive boli.

— Kako se osjećate? — upitao me liječnik nakon nekog vremena.

Pokušao sam kimnuti.

— Dobro — nerazgovijetno sam promrmljao. — Jesam li uspio pogoditi onoga gada? — Rekavši to, opet sam otvorio oči. On me ukočeno gledao.

— Ubili ste Jacka Slatera — progundao je. — Njegov prijatelj je uspio pobjeći. Da, gospodine. Ne bih vam rado bio u koži.

Ponovo sam zatvorio oči. Ta dvojica me, znači, ipak nisu htjela ostaviti na miru. Dojahali su za mnom, postavili mi zasjedu i malo je nedostajalo da me zauvijek zbrišu s lica zemlje. Dakle, Jack Slater je mrtav. Njegov otac će me mrziti i više nego dosad. Neće se zaustaviti dok ne budem mrtav ležao pred njegovim nogama. Budućnost mi nije bila blistava. Rana će me nekoliko dana čvrsto prikovati za krevet. U međuvremenu će bradati Texas velikom Slateru odnijeti novost i za tri do četiri dana cijela banda će mi biti za petama.

Otvorio sam oči i čvrsto pogledao liječnika.

— Kad ću moći jahati?

Odmahnuo je glavom.

— Morat ćete ležati nekoliko dana. Razumijem vaš položaj, gospodine Sloan. Ipak ćete morati bar dva dana ostati u krevetu. Nakon toga ćemo vidjeti.

Zatim mi je prišla neka druga

prilika. Bio je to Jesse Ascott, šerif Abilene.

— Pazit ću na vas — rekao je ozbiljno. — U ovom gradu vam se ništa neće dogoditi.

— Želite li nadmašiti samog sebe, šerife?

Lice mu je postalo blijedo, usne su mu drhtale. Podigao sam ruku i pozvao ga k sebi.

— Nisam vas htio uvrijediti šerife. Zaista mi je žao.

Okrenuo se i teškim koracima izišao iz sobe.

— To mu niste smjeli reći, gospodine Sloan — rekao je liječnik i pogledao me. — Nisu svi tako brzi i sigurni sa svojim revolverima. Naš šerif je hrabar čovjek. On će i učiniti ono što je obećao. Pazit će na vas.

Kimnuo sam, sklopio oči i osjetio kako me strašan umor odvlači u svoju blagu tamu...

* * *

Prošla su dva dana...

Bolovi su prestali i pod košuljom sam osjećao zategnuti zavoj. Prije jednog sata prvi put sam ustao i tih nekoliko metara od kreveta do stolice zadalo mi je poprilično muka. Sjedio sam na prozoru, zurio na ulicu i promatrao ljude.

Kad će doći Slaterovi?

Veliki Slater zacijelo neće propustiti ovu priliku. Pažljivo sam promatrao jahače koji su dolazili u grad, ali nisam uspio otkriti nijedno poznato lice.

Netko je pokucao na vrata. Ruka mi je munjevito poletjela k revolveru.

— Naprijed! - povikao sam i ugledao nasmiješenog Smilyja Granta.

Privukao je stolicu i sjeo.

— Držao sam oči i uši širom otvorene, Percy — rekao je. — Nisam mogao otkriti ništa sumnjivo. Čini se da još nisu stigli u grad.

— Doći će — promrmeljao sam suho. — Možda tek sutra ili preksutra. Nemaju razloga da polome noge jer znaju da im ne mogu pobjeći.

Zamišljeno me gledao. Čak je nestalo i smiješka s njegova lica.

— Najbolje bi bilo da odeš, Percy. Sutra ujutro ide sljedeća poštanska kočija. Moraš njome. Za jahanje još nisi sposoban, a u gradu više ne možeš ostati.

I sâm sam već razmišljao o poštanskoj kočiji, ali se nisam mogao sprijateljiti s tom mišlju. Ipak se činilo da je to jedino rješenje. Možda sam tako mogao umaći Slaterovoj potjeri...

— Da, Smily. Zacijelo nemam drugog izbora.

U tom trenutku je liječnik stupio u sobu. Ispitivački me gledao.

— Kako ste, gospodine Sloan?

— Sve bolje - pokušao sam se nasmijati.

Pregledao mi je ranu i stavio drugi zavoj. Bio je zadovoljan.

— Sve je u redu — rekao je nakon nekoliko trenutaka. Morate se još odmarati. Ako se budete previše kretali, postoji mogućnost da vam se rana otvori.

Prešao sam rukom preko svojega smršavjelog lica i oprezno ustao. Nakon nekoliko teturajućih koraka morao sam opet sjesti. U glavi mi se vrtjelo i srce mi je udaralo kao ludo. Još će potrajati neko vrijeme dok budem sposoban za bilo što.

Smily Grant je ustao. Stavio mi je ruke na ramena.

— Ostat ću blizu tebe, Percy. Obavijestit ću te o svakoj novosti u gradu.

Zahvalio sam mu i gledao za njim dok je izlazio iz prostorije.

Ležao sam još neko vrijeme, zurio u strop, dok tama nije progutala sve oko mene...

* * *

— Poštanska kočija kreće za jedan sat. Javit ću ti na vrijeme.

— Hvala Smily.

— Još sam ti mnogo dužan, prijatelju — rekao je tiho — i rado bih za tebe učinio još mnogo više. Ako želiš, poći ću s tobom...

Trenutak sam razmišljao. Zatim sam odmahnuo glavom. On je slegnuo ramenima.

— Kako želiš, Percy? Doći ću na vrijeme po tebe.

Dok sam vezao pojas i sjeo u kočiju, razmišljao sam. Ko god me to smetalo, morao sam uzeti poštansku kočiju. To je bila jedina mogućnost da Slateru ne padnem nemoćan u ruke. Jahanje ne bih izdržao, za borbu još nisam bio sposoban. Tog trenutka čuo sam kako se približava poštanska kočija. Vozačev bič zafijukao je zrakom, kotači su lupetali, konji njištali i kočija je škripajući stala točno

pred poštanskim uredom. Kroz prozor sam promatrao umorne putnike koji su izlazili. Zatim je stigao i Smily.

— Moraš krenuti, Percy — rekao je. — Upravo mijenjaju konje. Osjećaš li se dovoljno jakim?

Stisnuo sam zube.

Stube su vodile u salun. Uz dugu tezgju prepoznao sam Johna Smitha, jednog od vijećnika Silverstone Cityja, koji mi je prije nekoliko dana u ime građana rekao da moram napustiti grad.

Morao sam proći tik uz njega. Prepoznao me, stavio čašu jednim pokretom na tezgju i nasmijsao mi se.

— Zdravo, Sloane — rekao je. Tupo sam ga pogledao.

— Vaš nasljednik je ubijen — promrmljao je zatim. — Mene su nakon toga istjerali iz grada. Cijeli grad je sada u rukama Slaterove bande. Ali to ste već zacijelo čuli.

Kimnuo sam i htio proći kraj njega. Još mi je nešto htio reći. Vidio sam to po izrazu njegovih očiju.

— Ne znam da li će vas zanimati to što vam hoću reći, gospodine Sloan. Slaterovi ljudi su oteli Jennifer McDonald i odvikli je u brda. Slater je siguran da ćete se nakon toga vratiti u Silverstone City. Čeka samo da vas dobije u ruke.

Osjećao sam kako mi krv nadire u glavu. Nemoćno sam zastao. Ruke sam stegnuo u šake.

— Ljudi govore da prema toj

djevojci niste ravnodušni. Slater je čuo za to i...

Nisam ga više mogao slušati. Ostavio sam ga jednostavno da stoji i sjeo za jedan od stolova.

— Što se dogodilo, Percy? — pozvao me Smily s vrata. — Vozač kočije više ne želi čekati.

— Neka ode! — povikao sam grleno. — Mnogo toga se izmijenilo.

Smily mi je prišao i znatiželjno me pogledao. Šuteći sam odmahnuo glavom i on je izašao iz saluna. Nekoliko trenutaka poslije čuo sam fijuk biča, kloparanje kotača i njištanje konja.

Osjećao sam tup pritisak u trbuhu a željezna mi je šaka stiskala srce. Teško sam disao i na čelu su mi izbile graške znoja. Pred sobom sam vidio Jenniferino drugo lice. Smily Grant je pristupio stolu.

— Što se dogodilo? — upitao je znatiželjno. — Trebao si otići tom poštanskom kočijom. Veliki Slater će te pronaći i ubiti...

— On neće doći!

Smily je nerazumljivo zurio u mene. Objasnio sam mu s nekoliko riječi što se dogodilo. Sjeo je za moj stol, podbočio glavu o ruke i netremice me promatrao.

— Voliš li tu djevojku? — To i nije bilo pitanje. — Moraš se vratiti, Percy. Razumijem te, prijatelju. Ne možeš dopustiti da ta nemoćna djevojka propadne u rukama bandita.

Ja i nisam imao drugog izbora.

Veliki Slater si je sve to divno

izračunao. Pronašao je moju ranjivu točku. Znao je da ću se morati vratiti.

— Idem s tobom, Percy Sloan — rekao je Smily Grant. U njegovu glasu se zapažala čvrsta odluka. Prvi put u svom životu nisam ga vidio nasmiješenog. — Tvoj sam dužnik — nastavio je. — U Dallasu si me izvadio iz ruku bandita i spasio mi život. Ići ću s tobom. Nitko me u Silverstone Cityju na pozna je i mogu ti biti vrlo koristan.

Pogledao sam ga i kimnuo.

— Dobro, Smily. Odjahat ćemo prekosutra. Do tada ću vjerojatno uspjeti uzjahati konja i ostati u sedlu...

V

Nakon dva dana sam se oporavio, a i rana me više nije tako boljela.

Smily mi je pomogao da se uspnem u sedlo. Osjećao sam zavoje pod košuljom. Kimnuo sam Smilyju, on je također uzjahao i konji su krenuli.

Odjahali smo glavnom ulicom i kada smo prolazili pored šerifova ureda, Jesse Ascott nam je mahnio.

Uzvratio sam mu pozdrav i uskoro je Abilene ležao iza nas. Jahali smo vrlo polako, ali sam ipak nakon nekoliko kilometara osjetio da mi se bolovi pojavljuju. Smily je to zacijelo opazio na mom licu. Zastao je i pričekao me. Zabrinuto me pogledao.

— Kako je, stari momče?

— Dalje, Smily. Ne smijemo gubiti vrijeme. Kad zamislim da je Jennifer već nekoliko dana u vlasti bandita, mogao bih poludjeti. Danas moramo prijeći bar polovicu puta. Čak i ako me budeš morao privezati uz konja!

Htio mi je nešto reći, ali je odustao. Ponovno smo krenuli.

Stisnuo sam zube, ali je to jahanje bilo strašno mučenje za mene. Razmak između mene i Smilyja povećavao se i na kraju sam jahao korakom. Rana me palila i znoj mi je tekao niz lice. Teško sam disao i srce mi je lupalo kao ludo. Mučnina je tresla moje izmučeno tijelo i nekoliko puta sam morao povraćati.

Smily me jednostavno spustio sa sedla. Zamotao me u gunj i prošlo je nekoliko dugih minuta prije što se moje uzdrhtalo tijelo smirilo.

— Morat ćemo se malo duže odmoriti, Percy — rekao je zamišljeno Smily i provjerio moj zavoј. — Nećeš ništa napraviti ako stigneš polumrtav u Silverstone City.

Morao sam priznati da je imao pravo, iako je moja žudnja da oslobodim Jennifer bila jača od svakog opreza i bola. Bojao sam se za nju. Tko zna, možda su joj banditi već nešto učinili ili je čak ubili.

John Smith se zacijelo već odavno vratio u Silverstone City i podnio izvještaj. — Kako se osjećaš? — upitao me Smily nakon nekog vremena. Skuhao je kavu koju sam popio s užitkom.

— Ide — promrmljao sam. — Za jedan sat moći ćemo nastaviti put. Do tada ću potpuno doći k sebi.

Kimnuo je.

Preko prerije je pala tama. Bit će to zacijelo jasna noć, u kojoj će nam svjetlo mjeseca i zvijezda olakšavati jahanje.

Krenuli smo za jedan sat.

Poslije desetak minuta više nisam mogao dalje. Bio sam gotov. Gotovo sam pao sa sedla i unatoč nesnosnim bolovima zaspao sam za nekoliko minuta...

* * *

Probudio me neki šum.

Nepomično sam ležao ispod svog pokrivača i osluškivao.

Čuo sam Smilyjevo pravilno disanje, izdaleka je dozivao ćuk. Nikakvih sumnjivih šumova nije bilo. Ipak sam osjećao da nešto nije u redu. Morao sam se osloniti na svoj nagon.

Zatim sam čuo tiho rzanje svoga konja. Oprezno sam napipao kolt što je ležao pod pokrivačem. Tada sam začuo konjska kopita koja su se približavala.

Zabacio sam pokrivač i oprezno se uspravio. S koltom u ruci ušuljao sam se u grmlje. Pod mojim nogama se slomila jedna grana i Smily se probudio. Pogledao me ne shvaćajući.

Stavio sam prst na usta i značajno ga pokretima druge ruke upozorio na opasnost. Kimnuo je. Oslobodio se svog pokrivača i pridružio mi se.

Sada smo obojica vidjeli jahača koji nam se polako približava.

vao. Promatrao je tragove pred sobom. Tražio nas je.

Trajalo je nekoliko sekundi dok ga nisam prepoznao. Jutarnja magla mi je otežala prepoznavanje.

Bio je to Jesse Ascott. Zatim je i on ugledao naš logor. Skočio je sa sedla i potražio nas pogledom.

— Hej, šerife! — povikao sam.

Munjevito se okrenuo, htio se mašiti za revolver. Zatim nas je prepoznao i smiješak mu je prešao preko usana.

Smily i ja spremili smo oružje u korice.

Jesse Ascott je zaostao tik ispred nas. Ispitivački nas je promatrao.

— Dobro što sam vas pronašao — rekao je i prešao rukom preko znojnog čela. — Već sam pomislio da su banditi bili brži.

— O čemu je riječ, šerife? — upitao je Smily. — Ako već ometaš naš zasluženi san, želimo bar znati razlog.

— Uskoro pošto ste odjahali iz grada stiglo je pet Slaterovih bandita. Zacijelo su vam već za petama. Nisam ih mogao uhapsiti jer za njima nije raspisana potjernica. Svuda su pitali za vas, Sloane.

Zastao je i jezikom oblizao suhe usne.

— Htio sam vas upozoriti. Oni će uskoro biti ovdje. Ni meni nije bilo teško pratiti vaš trag.

Smily i ja smo se pogledali. Sad sam se osjećao prilično dobro. San me odmorio i moji su bolovi popustili.

— Pet ljudi — rekao sam i pogledom prešao preko našeg logora. — To je mnogo. Postavit ćemo im zasjedu!

Smily je kimnuo. U očima Jesse Ascotta mogao sam pročitati pitanje. Pokazao sam naša mjesta za spavanje.

— Sve ćemo ostaviti kao što je sad i malo ispuniti naše pokrivače. Slaterovi banditi će misliti da spavamo. Mi ćemo se sakriti u grmlju i dočekati ih.

Smily se smiješio. Zacijelo mu se svidio moj plan. I šerif je bio zadovoljan.

Sad je naša strpljivost stavljena na kušnju. Banditi su nastupili vrlo pametno. Opazili smo ih tek kad su nam se sasvim približili. Da smo zaista spavali, loše bismo se proveli. Posljednjih nekoliko desetaka metara približavali su se trkom. Vidio sam revolvare u njihovim rukama. Dva čovjeka su se bacila na naše pokrivače, a druga trojica su ostala stajati s izvučenim oružjem.

Zatim je sve išlo vrlo brzo.

— Ruke uvis! — povikao je šerif. — Bacite oružje! Opkoljeni ste. Predajte se..!

Banditi su umjesto toga otvorili vatru. Meci su zapraštali oko nas. Grmlje nam je davalo dovoljan zaklon, a i mi smo im uzvratili pucnjavom. Banditi nisu imali nikakvih izgleda. Na otvorenom prostoru bili su nam jasan cilj. Padali su na zemlju, pogodeni jaučući.

Prišli smo im držeći oružje koje se još pušilo. Četvorica su

bila mrtva, peti je još slabo disao. Znali smo da neće doživjeti sljedeći dan.

Vidio sam lice razvučeno od bola, strah u njegovim očima. Tako je to. Još prije nekoliko trenutaka taj bi nas čovjek ubio bez milosti, a sad bi plakao za svoj vlastiti život.

Okrenuo sam glavu. Smučilo mi se. Smily mi je prišao. Lice mu je bilo crveno, teško je disao. Smiješka mu je nestalo s usana.

Napunili smo oružje.

— To smo dobro obavili — rekao je zatim Smily. — Veliki Slater je dobio dobar udarac. Ne vjerujem da mu je preostalo još mnogo ljudi.

Kimnuo sam.

— Sad su nam leđa slobodna — rekao sam i okrenuo se Jesseu Ascottu koji je pretražio Slaterove bandite i prišao nam.

Pružio sam mu ruku.

— Spasili ste nam život, šerife — rekao sam. — Ne želim vam laskati, ali ja sam se zacijelo prevario u vama. Još jedanput mnogo hvala!

Licem mu je preletio smiješak.

— Imali ste pravo Sloane. Bilo me strah, ali vi ste mi pomogli da ga pobijedim. Probudili ste me i vratili mi samopouzdanje. Sad sam samo vratio svoj dug.

Nekoliko trenutaka smo se gledali u oči. Pogled mu je bio jasan i otvoren.

Nadjačao je samog sebe, pomislio sam. Prerastao se, taj šerif iz divljega grada.

Do Silverstone Cityja više nije bilo daleko. Smily Grant i ja sjedili smo nasuprot jedan drugome za logorskom vatrom.

— Zar ti ta djevojka zaista toliko mnogo znači da za nju jašeš u svoju vlastitu propast. ?

Zurio sam u tamu.

— Znaš — počeo sam nesigurno. — Odjahao sam i vjerovatno bih je jednog dana i zaboravio. Nije postojao više nikakav put do nje. Ona je jedinica bogatog rančera. a ja sam običan revolveraš s krvlju na rukama. Znam da sam joj bio drag, ali i da joj nikad ne bih mogao pružiti život na koji je navikla. Iz tog razloga sam odjahao...

Smilyjeve oči su se iskrivile.

—Uvijek postoji jedan put, prijatelju — rekao je suho. — Da te je zaista voljela, slijedila bi te bosonoga...

Ušutio je i gurnuo šešir na potiljak.

— Razmisli dobro da li zbog nje želiš staviti svoj život na kocku. Možda će je jednom Slater ionako pustiti... Odlučno sam odmahnuo glavom. Smily je nastavio prije nego sam uspio doći do riječi. — Čak ni Slater nije toliko bezobziran da joj učini nešto nažao. U svakom slučaju neće je ubiti. On tu igru sigurno neće tjerati predaleko. To ja mislim. Zato razmisli dobro...!

Spustio sam glavu i zagledao se u pod.

— Možda ta djevojka i nije jedini razlog — ponovo je započeo Smily. — Za ruke ti se cijeq

log života lijepila krv i sad vidiš mogućnost da učiniš nešto dobro. Želiš toj djevojci vratiti slabost. Nisi siguran u njezinu ljubav jer bi inače ona drugačije postupila. Možda vjeruješ da ćeš je opet pridobiti za sebe kad je izvučeš iz Slaterovih šapa.

Kimnuo sam.

Smily je dobro procijenio stvar, potpuno me pogledao. Pogodio je moje misli.

Nemoćno sam ga gledao.

— Imaš pravo, Smily. Uvijek sam bio potpuno sam poput usamljenog vuka. Imam težak život iza sebe i uvijek sam se probijao uz pomoć svojih revolvera. Hodao sam po tankoj crti između zakona i nasilja. Majka mi je umrla pri porodu. Podigao me otac, poznati gradski pijanac. Nikad od njega nisam čuo dobru riječ i postupao je sa mnom lošije nego sa psom.

Dok sam govorio, moje su se ruke zgrčile u šake i glas mi je postao promukao.

— Dobivao sam mnogo batina, dječaci su mi se rugali. Počeo sam mrziti sve ljude i sve živo oko sebe. S petnaest godina pobjegao sam od kuće. Postao sam loš, usamljen i ogorčen, osjećao sam se napušten od ljudskog roda. Krao sam konje i goveda i držao pri jednoj pljački banke. Prodavao sam sebe i svoje oružje onom tko bi više dao. Odlučivao sam ratove oko tuđih pašnjaka i smirivao divlje gradove.

Smily je glasno uzdahnio.

— Ipak si u biti ostao pošten

čovjek — rekao je tiho. — Ispod tvoje tvrde kore spava mekana jezgra, prijatelju. Sad to bolje razumijem. Ti tražiš mir i spokojstvo, tražiš neko svoje čvrsto mjesto u tom divljem vremenu.

To je bilo točno.

Svom suputniku sam u nekoliko riječi ispričao sav svoj život. I on me razumio.

Legao sam na leđa, zagledao se u zvijezde na nebu i zaželio da budem daleko odavde. Ipak sam znao da nikad neću napustiti ovu borbu. Bojao sam se onog što će doći. Prvi put u svom životu osjećao sam istinski strah.

Zatim sam pomislio na Jennifer i zaspao s njenom slikom pred očima.

VI

— Sve, znači, ostaje onako kako smo se dogovorili — promrmljao je Smily Grant i pri rastanku mi pružio ruku.

Kimnuo sam zamišljeno.

— Sve sam dobro razmislio, Smily. Odjahat ću u Silverstone City. Moram izvući velikog Slatera iz njegove jazbine. Ti ostaješ negdje blizu. Nitko ne zna da smo zajedno. Bit ćeš moje zaleđe i moje životno osiguranje. Ti si mi jedina prilika. Možda će me uhvatiti i odvući k Slateru. Ako tada uspiješ u pravom trenutku upasti u igru, možda se uspijem izvući.

Gledao me zamišljeno. Htio je još nešto reći, ali je samo kratko dotakao obod svog šešira.

— Mnogo sreće, Percy! — doviknuo mi je prije nego što je nestao iza okolnog stijena.

Sreća mi je zaista bila potrebna.

Prišao sam svom konju i oprezno se uspeo u sedlo. Rane su me još boljele, ali sam znao da se desetak kilometara mogu držati u sedlu.

Zastao sam prije nego što ću ući u Silverstone City. Obrisao sam znoj s lica i napio se vode iz čiturnice. Tako osvježeni prešao sam i posljednji kilometar.

Zatim sam jahao prašnjavom glavnom ulicom, gledao začuđena lica oko sebe i zaustavio se kod gradske staje.

U susret mi je došao stari Sam. Gledao me raskolačenih očiju, gotovo mu je lula ispala iz usta. Prošao je rukom kroz bradu i gurnuo svoj mastan šešir s čela.

— Nemoguće! — procijedio je. — Moje umorne oči zacijelo više ne vide dobro, šerife. Vi ovdje ...? — Opsovao je.

— Zdravo, Same — kimnuo sam mu prijateljski. — Mislio sam doduše, da više nikad neću morati gledati tvoje glupavo lice, ali ...

Nasmijao se i pomogao mi da sjajem. Zatim su mu se oči suzile. Gledao me ozbiljna lica.

— To što činiš nije pametno, šerife. Čuo sam da si ranjen. Bolje bi bilo da odmah nastaviš put. Slater još ne zna da si stigao. Nestani! To ti je jedina prilika. Mi ćemo Jennifer naći i sami. Za osam dana doći će vojni-

ci, jedan savezni šerif je na putu ovamo. Idi ...

Odmahnuo sam glavom.

— Ta djevojka se samo zbog mene našla u Slaterovim šapama. Ne mogu je sad ostaviti samu u nevolji. To zacijelo shvaćam.

Opet je opsovao i uveo moga konja u staju.

Otišao sam u salun. Hodao sam uspravno iako se nakon jahanja stara bol opet vratila. Osjećao sam se umorno i iscrpljeno.

Vijest o mom dolasku se raširila se poput vjetrova. Svi su me promatrali kao da sam ustao od mrtvih.

Sam Hawkins, vlasnik saluna, gledao me zamišljeno.

— Viski!

Napunio mi je čašu do ruba i stavio bocu na tezgu.

— Poslužite se — promrmlijao je.

Strogo sam ga pogledao, ali on je izdržao moj pogled. Oslobođen se na tezgu i vidio sam da mi želi nešto reći.

— Ja se na vašem mjestu ne bih vratio, Sloane — počeo je. — Stavljate svoj život na kocku.

— To svi kažu — nasmijao sam se i ponovo napunio čašu. — Mogu li dobiti jednu sobu, gospodine Hawkins?

Kratko je oklijevao, a zatim kimnuo glavom.

— Sigurno, gospodine Sloan. Iako ne vjerujem da ćete se dugo zadržati.

Morao sam se nasmijati.

— Za sve vas sigurno sam već sad mrtav. U vašim očima sam samo jedna obična budala jer stavljam život na kocku za jednu nemoćnu djevojku. Dobro, ali to je moja vlastita stvar, koja se nikoga ne tiče!

— U redu, gospodine Sloan. Nisam mislio ništa loše.

U tom trenutku su se zanjihala pomična vrata i ušao je Joel McDonald. Ugledao me i odmah mi prišao. Zastao je tik preda mnom i zagledao mi se u oči. Pogled mu je postao tvrd od straha za svoju jedinicu.

— Želim razgovarati s vama, gospodine Sloan!

Uzeo sam čašu i bocu viskija i prišao jednom od posljednjih stolova. Rančer je pošao za mnom pošto je uzeo praznu čašu. Zauzeli smo mjesta i napunili čaše.

— Vi ste sigurno obaviješteni o svemu? — upitao je drhtavim glasom i tiho.

Kimnuo sam.

Lice mu je odjednom djelovalo upalo i umorno. Ostario je i na sljepoočicama sam mu opazio sijede vlasi.

— Pogriješio sam, gospodine Sloan.

Gledao me stisnutih usana. Namrštio sam čelo i čekao što će još reći. Toliku otvorenost nisam očekivao.

— Morao sam pustiti Jennifer da ide s vama, gospodine Sloan. Već je bila spremila svoje stvari i osedlala konja. Htjela je doći k vama u grad i otići s vama.

Zurio sam u njega.

— Jennifer se iskreno zaljubila u vas, gospodine Sloan. Samo vam to nije željela pokazati. Možda vas je uz to i žalila... Ne znam!

Nemoćno je slegnuo ramenima.

— Morao sam je silom zadržati. Zabranio sam joj da ide s vama, želio sam joj najbolje, nisam mogao znati da...

Ostao je bez glasa, prešao jezikom preko suhih usana i dohvatio čašu.

Pogledao sam ga ne vjerujući.

— Što to sve znači, gospodine McDonald? — upitao sam ga. — Želite li time postići da se borim protiv Slatera za vašu kćer?

Gorko me pogledao i zatresao glavom.

— Ne, gospodine Sloan. Sve što sam vam ispričao čista je istina. Priznajem da sam vas proklinjao i to ne mogu izmijeniti. Slater je ranjen i zato vas nije mogao slijediti. Poslao je svog sina za vama, ali ste ga ustrijelili. Zacijelo je vašim tragom pošlo više bandita. Ali da bi bio potpuno siguran, Slater je odveo Jennifer. Znao je da će vas tako prisiliti da se vratite.

Gledao me s molbom u očima. Njegova ponosa više nije bilo. Vjerovao sam mu.

— Potpuno ću vas podržati, gospodine Sloan. Više od stotinu jahača čeka vaše zapovijedi!

Odmahnuo sam glavom.

— Tako nikad ne bih stigao do velikog Slatera. On se uvekao u neku rupu i čeka najpo-

voljniji trenutak da me uhvati. Stotinu jahača bi svakom upalo u oči. U svakom slučaju, mogu vam obećati da ću učiniti sve što je u mojoj moći da oslobodim Jennifer iz Slaterovih šapa.

Opet me žalosno pogledao.

— Jeste li ozbiljno ranjeni?

Pokazao sam mu zavoj. Zamišljeno je tresao glavom.

— Nemate mnogo izgleda. U takvom stanju niste dorasli velikom Slateru i njegovoj bandi.

Pokušao sam se nasmijati.

— Predat ću se tek kad budem mrtav ležao na zemlji — odgovorio sam. — Ni u kojem slučaju prije toga, gospodine McDonald. Prošao sam svašta u svom životu, često sam mislio da je sve izgubljeno i na kraju sam ipak pronašao neki izlaz!

— Što ćete učiniti, gospodine Sloan?

Slegnuo sam ramenima.

— Nemam mnogo izbora. Morat ću dopustiti Slaterovim ljudima da me uhvate. Samo tako ću doznati gdje se nalazi Jennifer. Nadam se da ću je tada uspjeti osloboditi.

Vidio sam strah u njegovim očima. Ponovo je dohvatio čašu s viskijem. Ruka mu je drhtala.

— Nemate izgleda. Želite se žrtvovati za moju kćer. Znam da je tako!

Odmahnuo sam glavom.

— Ne želim umrijeti, gospodine McDonald. Riječ je o velikoj premiji, a premija je Jennifer. Volim vašu kćer i možda bismo jednog dana mogli biti sretan

par. Za to ću se boriti. Možda me sad razumijete?

Polako je kimnuo.

— U vašoj blizini uvijek će biti nekoliko mojih ljudi. U odlučujućem trenutku pokušat ćemo vam doći u pomoć.

Ustao je. Čvrsto smo se pogledali u oči. Zatim mi je pružio ruku.

— Mnogo sreće — rekao je.

VII

Jeo sam, odspavao nekoliko sati i osjećao se donekle svježije i odmorno. Prije nego što sam sišao u salun, pregledao sam svoje revolvere. U salunu je vladala velika gužva. Kad sam stigao do posljednje stube, žamor se stišao. Da, bio sam siguran da je sad za njihov razgovor postojala samo jedna jedina tema.

Probio sam se do barske tezge, gdje su mi odmah napravili mjesta. Naručio sam pivo i pio ga u malim gutljajima. Ledima okrenut prema tezgi, pogledom sam preletio salun i prisutne goste.

Znao sam da se među njima nalazi bar jedan od Slaterovih ljudi. Pretpostavljao sam da veliki Slater odavno zna da sam stigao.

Kimnuo sam na pozdrav nekolicini znanaca i ugledao Smilyja Granta, koji je s nekoliko ljudi igrao poker za jednim od stolova u kutu saluna.

Rančera McDonalda nisam vidio, ali je ovdje zacijelo bilo i nekoliko njegovih ljudi.

Ispio sam pivo i izišao iz saluna. Krenuo sam prema staji.

Pred njom je stajao Sam, po običaju s lulom u ustima. Prepoznao me i prijateljski mi domahnio.

— Zdravo, Same — promrmljao sam. — Ima li što novo?

Odmahnio je glavom.

— Ne, šerife. Nisam vidio ništa sumnjivo, ali to mnogo ne znači. Slaterovi banditi su stigli blizu i uskoro će udariti.

Znao sam da ima pravo.

Nekoliko jahača dojurilo je u grad i sjahalo pred salunom s oznojenih konja. Bili su to radnici iz rudnika srebra koji su se nalazili nedaleko od grada.

Pozdravio sam Sama i nastavio šetnju. Bio sam potpuno miran i nisam osjećao nikakvog straha.

Bio sam pripravan na sve.

Polako sam prelazio kraj poštanskog ureda, dućana i zatim prešao glavnom ulicom. Pred šerifovim uredom postojao je jedan mračan prolaz i tamo su me čekali.

U leđa mi se zabila cijev revolvera i netko mi je izvukao oružje iz korica.

— Nikakvih nesmotrenih pokreta, Sloane — zaškripao je neki promukli glas. — Kažiprst me strašno svrbi ...!

Ukočio sam se, trenutak nakon toga uvukli su me u prolaz. Čuo sam još neki šum, osjetio sam udarac u potiljak, zateturao sam i srušio se na zemlju. Izgubio sam svijest.

* * *

Kad sam došao k sebi, sjedio sam čvrsto svezan na konju. Mislio sam da će mi se od boli raspuknuti lubanja, rana od metka me strašno boljela i žes-

toka mučnina mi je tresla tijelo.

Zavezali su mi maramu preko očiju. S tom mogućnosti nisam računao. Tako neću moći znati kuda me banditi vode.

— Došao je k sebi — čuo sam tihi glas. Netko se suho nasmiјao.

— Kako se osjećaš, Sloane? — upitao me treći glas. — Nisam te valjda prejako udario? Veliki Slater te želi živog. Želi se još malo zabaviti s tobom. — Te riјeči su bile popraćene smijehom ostalih.

Nisam odgovorio, imao sam dovoljno svojih briga. Jahanje me umaralo, tijelo me sve više boljelo. Za mene je to bio strašan put i da me banditi nisu bili svezali, zacijelo bih pao s konja.

Nakon nekog vremena su stali. Zacijelo je već bio dan, ali povez na mojim očima nije propuštao nikakvo svjetlo. Oдавно sam izgubio orijentaciju, ali sam znao da se već duže vremena uspinjemo.

Prošlo je više od jednog sata. Na nekoliko minuta izgubio sam svijest i kad su konji napokon ponovo stali i netko me podigao sa sedla, nisam mogao stajati na nogama. Srušio sam se i pao točno na svoje ranjeno rame. Glasno sam zavrištao od bola. Netko mi je skinuo povez s očiju i ja sam treptao u jarkom svjetlu.

Pokušao sam se uspraviti, no nisam uspio. Jedan od bandita me podigao i naslonio leđima na stijenu. Bolovi su postali podnošljivi i opet sam mogao jasnije misliti. Oči su mi se brzo privikle na svjetlo i tada sam ugledao velikog Slatera.

Sjedio je na nekom starom

sanduku i gledao me očima punim mržnje.

Bradu zacijelo nije brijao tjednima, bio je prljav i djelovao je zapušteno. Pod košuljom na njegovim prstima vidio sam po-veći zavoj. Vjerojatno je bio teže ranjen.

Lice mu je bilo suho, blijedo, mršavo, nosio je dugu neured-nu kosu. Oči su mu iskrile, usta je stisnuo.

U lijevoj ruci držao je kolt uperen ravno u mene. Zurio sam u metalnu cijev i znao sam da su mi izgledi da preživim bili nikakvi.

— Odveži ga! — naredio je i domahnuo jednom od svojih ljudi. Čovjek mi je prišao i no-žem razrezao uže na rukama. Nikada ga dotad nisam vidio, ali sam po sličnosti mogao za-ključiti da je jedan od Slatero-vih sinova.

Masirao sam zglobove, Poku-šavao u njima pokrenuti zastali krvotok.

— Tu si dakle — rekao je veli-ki Slater polagano. — Morao sam te dugo čekati, Sloane. Već sam mislio da ću morati upotri-jebiti druga sredstva.

Nisam odgovorio.

Na licu je namjestio podrug-ljiv izraz. Pogladio je bradu i gurnuo šešir još dalje na poti-ljak.

— Gdje je djevojka?

Nastojao sam da mi glas čvrsto zvuči, ali mi to nije uspje-lo. Ponovo se nasmijao.

— Tvoja dragana je dobro. Dosad joj se ništa nije dogodilo. Već si se napravio u gaće od straha? Zar nije tako, Sloan?

Iza svojih leđa čuo sam po-kvareni smijeh i kad sam okre-nuo glavu, vidio sam dvojicu

Slaterovih ljudi. Jedan od njih bio je bradati Texas. Na lijevoj ruci je imao zavoj. Drugi je mo-rao biti Slaterov sin.

S velikim Slaterom bilo ih je, dakle, četiri.

Banditi su bili potpuno sigur-ni u sebe. Bio sam bez oružja, izmučen, umoran i nemoćan. Mislio sam na Jennifer.

— Želim je vidjeti!

Banditi su se opet smijali.

— Jeste li čuli, ljudi?! — povi-kao je Slater. — On je želi vidje-ti. Čini se da mi ne vjeruje.

Zatim je domahnuo jednom od svojih sinova. Ovaj je otišao i nakon nekoliko minuta vratio se s Jennifer.

Zagledala se u mene svojim velikim, isplakanim očima, is-trgla se i pritrčala mi. Kleknula je pred mene. Dugo smo se gle-dali.

Osjetio sam sav njezin strah i očaj. Nježno sam je gladio po kosi i zatim oprezno zagrlio. Ti-jelo joj se treslo, bila je na kraju snaga.

— Ne plači, Jennifer — pro-šaptao sam tiho. — Sve će si-gurno biti dobro.

Umirila se i odvojila od mene. Pogled joj je bio smeten i u nje-mu sam vidio cijelo njezino bez-nade.

— Ubit će te, Percy — pro-mrmrljala je glasom koji joj je ot-kazivao poslušnost. — Nisi smio dopustiti da te uhvate.

Nasmiješio sam se iako mi ni-je bilo do smijeha, primio sam je za ruku i nježno je stisnuo.

— Žao mi je što moram sme-tati — rugao se jedan od Slate-rovih sinova, šćepao Jennifer za ruku i odvuкао je od mene.

Pogledao sam velikog Slate-

ra, koji se i dalje podrugljivo smijao. Njegov kolt je još bio uperen u mene. Kimnuo je svom sinu i ovaj je Jennifer odveo. Morao ju je vući jer je divlje udarala oko sebe.

Opet smo bili sami.

— Njoj je dobro, Sloane — prošištao je promuklo veliki Slater. — Nadam se da si se o tome dovoljno osvjedočio. Da se vratimo tebi.

Htio je ustati, ali nije uspio.

Njegova je rana morala biti ozbiljnija nego što sam pomislio u prvom trenutku. Vidio sam kako mu se lice zgrčilo u bolnu grimasu i kako je stenjući teško hvatao zrak.

Bio sam pripravan na sve.

Veliki Slater će me hladnokrvno ubiti. Buljio sam u njegovo oružje, koje se nije pomaklo.

On kao da nije imao dovoljno zraka. Lice mu je poprimilo plavkastu boju, a oči su mu ispale iz očnih duplji.

—Trebalo bi te ubiti kao prljavog psa — dahtao je Slater. — Ali nisam te dao uhvatiti zbog toga. Za tebe sam smislio nešto mnogo bolje!

Zastao je. Njegovi su bolovi morali biti strašni.

U meni je tinjao tračak nade. Veliki Slater je to morao vidjeti na meni. Podrugljiv smiješak preletio je njegovim licem. Pogledao je svoje sinove, zatim bradatog Texasa i ponovo se okrenuo k meni.

— Morat ćeš obaviti nešto za mene, Sloane. Preteško sam ranjen da bih to mogao sam učiniti. Moja banda je pretrpjela

teške gubitke i Texas je ranjen.

Još se smijao. Zatim je prešao jezikom preko znojnih usana.

— Osim toga, ne bih htio izgubiti još jednog od svojih sinova.

Kad je to izgovorio lice mu je bilo puno mržnje. Iz očiju mu je sijevala želja za ubijanjem. Sigurno je sad mislio na svog sina Jacka kojeg sam ustrijelio u Abileneu.

Zatim se opet smirio. Gledao me vrebajući.

Počeo sam brzo disati i osjetio da mi srce još snažnije udara u rebra. Grlo mi je bilo suho i ruke su mi počele drhtati.

Slater se sad smijao iz svega glasa.

— Dvije stotine tisuća dolara, Sloane — šištao je. — Tu svotu ćeš mi stvoriti i tada će Jennifer biti slobodna. Dajem ti svoju riječ!

Napeto me promatrao, vidio je da sam odjedanput probljeđio i zatim je nastavio:

— Preksutra će ta svota biti položena u banku u Silverstone Cityu. To su plaće za radnike okolnih rančeva i srebrnih rudnika. Želim imati taj novac — to je cijena za Jenniferinu slobodu. Tek tada ću je pustiti. Čim mi predaš taj novac, možeš nestati s njom!

Ostao sam bez riječi. Zatim sam se ja počeo smijati. Tijelo mi se treslo kao u grču i suze su mi navrle na oči. Tako sam se oslobodio napetosti.

Slater je pričekao dok se ne smirim.

— Nemaš drugog izbora, Sloane. Ako se ne složiš s time, povući ću okidač i imat ćeš lijep sprovod. Što ćemo tada učiniti s djevojkom, možeš si misliti...

S mukom sam pokušavao ostati miran. Najradije bih bio skočio i tom vragu u ljudskoj spodobi slomio vrat. To je ipak ostala samo moja želja, jer nisam imao nikakvih izgleda.

Bila su četvorica i prije nego što bih učinio ijedan korak, oborili bi me.

— Ti ćeš me tada zaista pustiti, Slateru?

Kimnuo je.

— Da, Sloane. Imaš moju riječ. U Silverstone Cityju bila je tvoja dužnost progoniti me i ona stvar s mojim sinom Jackom...trebao je pažljivije pucati. Ubio si ga u samoobrani.

Te riječi zvučale su mirno i hladno.

— Da, Sloane. U početku sam se htio osvetiti, ali sam došao do zaključka da su dvije stotine tisuća dolara dobra zamjena za to. Što ti miliš o svemu tome, Sloane?

Pogledao sam prisutne.

Texas i dva Slaterova sina gledali su me bezizražajno, iako sam znao da ih vrlo zanima što ću reći. Oni su se o svemu tome već odavno dogovorili. Željeli su me upotrijebiti kao sredstvo za svoj pljačkaški cilj.

Prozreo sam njihov plan, koji zapravo bio vrlo jednostavan. Morao sam za njih ukrasti tu golemu svotu, a oni će tada možda pustiti Jennifer na slo-

bodu. Ja se ni u kojem slučaju neću izvući živ. Veliki Slater će me ustrijeliti. Znao sam da me nijednog trenutka nije ozbiljno namjeravao pustiti na slobodu. Nisam ni mogao očekivati da će mi oprostiti Jackovu smrt.

To mu jednostavno nisam mogao vjerovati.

Činilo se da Slater čita moje misli. Ponovo se smijao, prešao rukom preko svoje čekinjaste brade, počeo se po bradi revolverskom cijevi i nastavio govoriti.

— Potpuno mi je jasno, Sloane, da mi ne vjeruješ sve što sam ti obećao. Ti fučkaš na moju riječ, misliš da imam dovoljno razloga da te pošaljem na onaj svijet. Ja ipak želim s tobom sklopiti potpuno pošten posao. Tim novcem želim otići u Meksiko, tamo si osigurati budućnost, potpuno nestati s lica zemlje za ovaj zakon i nas dvojica se više nikad nećemo sresti. Ne želim te ubiti, moći ćeš se i uvjeriti u to.

Pogledao sam ga ne vjerujući.

Nastavio se smijati. Činilo se da ga moje razmišljanje strašno zabavlja.

Predosjećao sam da je svoj plan razradio do najsitnijih pojedinosti.

— Srest ćemo se na Devil Hillu. Taj predio je, kao što zacijelo znaš, ravnica koju Devil Hill dijeli na dva dijela. Na jednoj strani ti ćeš čekati s novcem, na drugoj moji ljudi i ja s Jennifer. Tada ću poslati svoje sinove k tebi, naravno, bez oružja. Tom

— pokazao je jednog od svojih sinova — ostat će s tobom, a James će s novcem odjahati preko rijeke na drugu stranu. Zatim ću pustiti djevojku, i kad ona stigne na drugu obalu, ti ćeš pustiti Toma. Ja ću imati novac, — Jennifer i možeš otići s njom... — Ispitivački me gledao. — Da li ti je stvar jasna, Sloane?

Pošto sam razmislio nekoliko sekundi, kimnuo sam.

— Slažem se Slateru. Čini se da je sve jasno, iako mislim da se negdje ipak skriva neko iznenađenje za mene.

U njegovim očima pričitao sam porugu i samozadovoljan prijekor.

— Nemaš drugog izbora, Sloane. Moraš mi vjerovati. Ima još nešto...

Znao sam što će sad reći i srdačno sam se nasmijao njegovim riječima.

— Ako o tom dogovoru obavi jestiš McDonalda ili nekoga drugog, Jennifer će umrijeti. Za jedno povlačenje okidača uvijek mi ostaje dovoljno vremena. Ako me uhvate, ionako ću izvršiti na vješalima. Nemam što izgubiti. Na tu činjenicu moraš uvijek misliti, Sloane. Moji ljudi će te promatrati na svakom koraku. Počneš li u bilo kojem trenutku igrati pogrešnu igru, tvoja djevojka neće preživjeti.

Njegove riječi su izražavale neprikrivenu prijetnju. Grubo je buljio u mene svojim svjetlucavim očima.

— To će biti moja posljednja velika pljačka, Sloane. Star sam

i teško ranjen. Želim se smiriti i provesti svojih posljednjih nekoliko godina sa te dvije stotine tisuća dolara. Više ti zacijelo ne moram reći...

Razumio sam ga. Nije mi preostajao izbor. Morao sam pristati na njegov prijedlog, bila je to moja jedina prilika.

Pokazat će se što će se doći nakon svega toga. Priča o razmjeni novca za Jennifer zvučala je pošteno i jasno. Unatoč svemu, nisam se mogao osloboditi dojma da je negdje u njoj ugradio zasjedu za mene.

Kad dobije novac, moja ga sigurnost više neće zanimati. On sigurno ne želi ostaviti za sobom svjedoke.

Dakle, ubit će me...

A Jennifer...?

Odjednom sam bio potpuno siguran da ni nju neće ostaviti živu. I ona je previše toga vidjela i čula.

— Čekam tvoj odgovor, Sloane.

Njegov grub glas vratio me u zbilju. Uzvratio sam mu pogled i kimnuo glavom.

— Nemam drugog izbora, Slateru. Pokušat ću ukrasti taj novac. To ni u kojem slučaju neće biti jednostavno. Da li si razmišljao o tome da će me sigurno slijediti i biti mi za petama kad dodem do dogovorenog mjesta?

Smijao se.

— To prepuštam tebi. Moraš misliti na Jennifer. Ti imaš iskustva u takvim stvarima. Siguran sam da ćeš uspjeti!

Kimnuo sam.

Dvije stotine tisuća dolara za Jenniferin i svoj život.

— Zašto nisi tražio otkupninu od Mc Donalda? — upitao sam ga. Vidjelo se da je iznenađen tim pitanjem. — Rančer je zacijelo vrlo bogat čovjek. Platilo bi svaku traženu svotu. Čemu sve to, Slateru?

Opet je česao bradu revolver-skrom cijevi.

— Možda imaš pravo, Sloane. On je bogat čovjek. Ali meni je odmah potrebna gotovina. McDonald bi najprije morao prodati svoja stada goveda. To-liko gotovine zacijelo nema na raspolaganju. Ne vjerujem da bu tu golemu svotu od dvije stotine tisuća dolara ikad uspio stvoriti.

Slater je zacijelo imao pravo. Tako veliku svotu ni bogati rančer ne bi mogao stvoriti.

— Kad mogu krenuti?

Razvukao je lice u nasmiješenu masku.

— To prepuštam tebi, ortače. Mislim da si sad umoran i iscrpljen. Odmori se, najedi i odspavaj nekoliko sati. Osim toga, možeš i svojoj dragani dati jedan poljubac. Prije sutrašnjeg dana novac i neće biti u banci. Imaš dakle, vremena.

Oslonio sam se na stijenu i umorno sklopio oči. Osjećao sam se nekako lakše, ali tupi pritisak u mom trbuhu nije popuštao. To je bio loš znak.

Netko je počeo zveckati tanjutom. Bio je to Texas, donosio mi je nešto za jelo. S mukom sam

to progutao i uz to popio šalicu vruće kave.

— Htio bih vidjeti Jennifer!

Veliki Slater je kimnuo.

— U redu, ortače!

Mahnuo je svom sinu Tomu, koji se udaljio i zatim se vratio u pratnji Jennifer. Pogledali smo se.

U njenim se očima još čitao strah. Sjela je kraj mene i obgrlila mi ramena. Izgledala je jedno i jedino je u meni vidjela spas. Primila je moju ruku i toliko je stisnula da me zaboljelo.

— Ne boj se, Jennifer — prošaptao sam i ispričao što se dogodilo posljednjih pola sata. Njene oči su se sve više širile i osjećao sam pojačano lupanje njezina srca kroz tanku haljinu.

Slaterovi sinovi Tom i James nekamo su nestali. Texas je sjedio nekoliko koraka od nas s vinčesterkom na koljenima.

Veliki Slater je još sjedio na starom sanduku. Oči su mu bile sklopljene. Lice mu je bilo blijedo, a ružovi usana su mu se trzali. Zacijelo je trpio velike bolove. — Što ćeš učiniti, Percy? — upitala me Jennifer. — Sad te čak žele prisiliti da opljačkaš banku. Pri tom ne možeš ni računati na pomoć mog oca...

Nemoćno me gledala.

— Taj Slater je užasan čovjek — nastavila je. — Kad se samo sjetim kako me promatra, tada...

Zašutjela je i oslonila svoju glavu na moje rame.

— Uspjet ću, Jennifer — rekao sam čvrstim glasom. —

Najprije moram nestati odavde. Još ništa nije izgubljeno.

Pokušala se nasmiješiti.

— Što će biti ako te uhvate u Silverstone Cityju? Što će se tada dogoditi, Percy? Nitko te neće štedjeti. Dvije stotine tisuća dolara nije mala svota.

— Tada ću ljudima morati ispričati pravu istinu, čak i uz opasnost da to Slater dozna. Prepusti sve meni, Jennifer. I ja znam različitih trikova.

Polako mi se vraćalo samopouzdanje. Često sam se nalazio u bezizlaznim prilikama i uvijek sam pronalazio neki izlaz.

Pričali smo još prilično dugo. Njena blizina mi je ulijevala novu snagu i hrabrost.

VIII

Sjedio sam na svom konju i moji su se revolveri opet nalazili u koricama. Texas i tri Slatera bili su nekoliko metara udaljeni od mene i promatrali svaku moju kretnju.

Nisam mogao učiniti ništa. Zasad barem. Izgledi nisu bili nikakvi.

— Dakle, Sloane, je li sve jasno? — prošištao je veliki Slater. Rukom je obrisao usne. — Ovdje nas više ne moraš tražiti jer ćemo uskoro krenuti i ulogoriti se negdje drugdje. Još jednom te moram upozoriti, Sloane. Moji ljudi paze na tebe i ako im nešto postane sumnjivo, djevojka će to osjetiti. Mi se ne šalimo, Sloane! — Rekao je to oštrim glasom. Oči su mu bile pune mržnje. — Još nešto, Sloane.

Ako su ti pune gaće i pokušas nestati, uhvatit ću te kamo god da odeš.

Nisam mu odgovorio, podbo sam konja.

— Ne zaboravi, ortače! — viknuo je veliki Slater iza mene.

— Prekosutra u podne...!

Nakon toga ga više nisam čuo. Oko mene su bili bregovi, što je moga konja stajalo mnogo napora.

Bilo je podne. S neba je peklo vrelo sunce. Znoj mi se slijevao niz leđa i natapao košulju. Moja rana me opet boljela jače, iako mi je Jennifer promijenila zavoj prije nego što sam krenuo.

Prelazio sam kilometar za kilometrom.

U početku sam se borio s mišlju da se okrenem i počnem pratiti Slatera i njegove ljude i tako otkrijem njihov novi logor. Htio sam znati kamo će odvući Jennifer. Zatim sam odustao od toga. Slater je zacijelo već sad za mnom poslao nekog tko točno prati što radim.

Nisam imao nikakvih izgleda.

Nakon nekoliko kilometara morao sam sjahati. Teško dišući nekoliko minuta sam legao u travu. Ponovo sam bio na kraju snaga...

A onda se napokon preda mnom prostirao Silverstone City...

Odjahao sam do gradske stajе i umorno se spustio sa sedla. Stari Sam je prihvatio uzde moga konja i promatrao me znatiželjno.

Šuteći sam odmahnuo glavom.

I u salunu su me dočekali znatiželjni pogledi. McDonald je sjedio za jednim od stolova u dimu. Kada me ugledao, skočio je, počeo mi mahati. Prišao sam mu i sjeo za njegov stol. Noge sam ispružio pred sebe.

Napeto me promatrao i osjetio sam da je uznemiren.

— Gospodine McDonald — rekao sam. — Strašno mi je žao, pokušao sam sve da udem banditima u trag. Nisam uspio. Kao da su propali u zemlju.

Na licu sam mu mogao pročitati razočaranje.

Gurnuo mi je punu čašu viskija preko stola i ja sam je ispio u jednom gutljaju.

— I što sad? — upitao je rančer.

Slegao sam ramenima.

— Možda ću sutra imati više sreće — odgovorio sam. — Ti divljaci žele moj skalp. Možda su opazili da smo nas dvojica u dogovoru. Sigurno bi bilo bolje da se ubuduće ne pojavljujemo zajedno.

Nije mi odgovorio, samo je tupo gledao u svoju čašu s viski-jem.

Ustao sam.

— Javit ću vam čim saznam nešto novo, gospodine McDonald.

Govorio sam glasno nadajući se da će Slaterov čovjek, koji je morao biti tu negdje blizu, čuti što pričam.

McDonald je kimnuo.

Kad sam nakon toga ležao na

krevetu u svojoj sobi, sve mi je izgledalo kao ružan san.

Na žalost, nije to bio ružan san nego gruba zbilja. Stajao sam pred najvećom odlukom svog života. Kada sam napokon uspio zaspati, počeli su me mučiti strašni snovi...

* * *

Probudilo me kucanje na vratima. Potrajalo je nekoliko sekundi prije nego sam se potpuno rasanio.

Čvrsto sam stegao svoj kolt i glasno povikao:

— Naprijed! Ušao je neki neznamac. Kada je ugledao oružje u mojoj ruci, njegovim licem je preletio smiješak. Imao je kratko podšišanu crnu kosu i sive oči. Podigao je obrve i pogledao moj revolver.

— Možete mirno spremati tu stvarčicu. Vi ste Percy Sloan, zar ne?

Kimnuo sam.

— Savezni šerif Walt Curler — predstavio se. — Moj je zadatak da u Silverstone Cityju ponovo uspostavim red i mir i pokušam doznati gdje se nalazi gospodica Jennifer McDonald. Opširno sam obaviješten o svemu i znam koju vi ulogu imate u tome.

Pokazao sam mu stolicu i on je sjeo.

— Želite li raditi sa mnom? — upitao me savezni šerif bez okolišanja. Začudo sam ga pogledao.

— Kako to mislite, šerife? — upitao sam i ustao s kreveta.

Nakon pranja sam se obukao. Promatrao sam šuteći. Zatim smo sjedili jedan naspram drugog. Gledali smo se nekoliko trenutaka šuteći.

— Kako ste to zamislili? — upitao sam još jedanput i on je zamišljeno gurnuo svoj šešir na potiljak.

— Ni sam ne znam gospodine Sloan. Došao sam k vama po nekoliko savjeta. Uz moje slabo poznavanje ovog kraja mislim da nemam previše izgleda da uspijem.

Polako sam kimnuo. Imao je pravo.

- Slaterova banda se nekamo zavukla. Jučer sam jahao cijeli dan i nisam im uspio ući u trag - lagao sam. - Mislio sam da će me njegovi ljudi napasti svakog časa, ali...

Gledao me stisnutih očiju.

- Da - promrmljao je. - Vi stojite na popisu za metak. Oni žele vaš skalp.

- Možda su Jennifer već odavno ubili - rekao sam polako. - Možda će i stupiti u vezu s rančermom McDonaldom i tražiti masnu ucjenu.

Kimnuo je odobravajući.

- Na to sam već i ja pomislio. Gospodin McDonald mi je rekao da se tako nešto još nije dogodilo.

Ustao sam.

- Hvala vam na posjetu, šerife - zahvalio sam se Waltu Curlewu. - Čim nešto saznam, obavijestit ću vas o tome.

U njegovim očima je zabljesnula sitna iskra nepovjerenja. I

on je ustao, pružio mi ruku i oprostio se.

Nakon toga sišao sam u salun i naručio bogat doručak. Dok sam jeo, kroz pomična vrata ušao je moj prijatelj Smily Grant i sjeo pored mene. Šuteći me pogledao. I ja sam šuteći jeo dalje i pogledavao prisutne goste.

- Kako izgleda? - tiho me upitao.

- Nemoj se ni u šta upletati, stari druže - došapnuo sam mu.

- Veliki Slater me čvrsto drži u svojoj ruci. Promatraju me cijelo vrijeme.

Htio mi je nešto reći, ali je zatim pozvao konobara i i naručio šalieu kave. Šuteći sam dovršio svoj doručak i ustao.

Smily je zamišljeno gledao za mnom. Polako sam krenuo prema gradskoj staji, potražio svoj konja i otišao iz grada. Jahao sam savim polagano, štedeći svoje umorno tijelo.

Nakon jednog sata pred sobom sam ugledao Devil Hill. Za pola sata stigao sam do mjesta koje mi je opisao veliki Slater.

Ovdje se, dakle, morala obaviti razmjena!

Jenniferin život stajao je dvije stotine tisuća dolara!

Prokletstvo! Osjetio sam mučninu u trbuhu dok sam tako razmišljao o cijeloj stvari. Na tom mjestu je bilo tisuću mogućnosti za postavljanje zasjede. Jedan jedini strijelac mogao je dobro obaviti sav posao.

Taj čovjek bi me vrlo lako mogao izbaciti iz sedla.

Pogledao sam oko sebe i u daljini ugledao jednog jahača koji je zaustavio konja i promatrao me.

Nisam ga mogao prepoznati, ali sam pretpostavljao da je jedan od Slaterovih ljudi.

Zatim sam polako odjahao dalje. Imao sam mnogo vremena.

Pošiljka s novcem tek je danas navečer trebala stići u Silverstone City. Tada je trebalo početi raditi.

Mного toga je stajalo na kocki: da, riječ je bila o Jenniferinu životu...

* * *

Kad sam se vraćao u Silverstone City, već se smračilo. Vratila mi se snaga i više se nisam osjećao tako bespomoćno kao prethodnih dana.

Usred grada dizala se banka. U prolazu sam je pogledao.

U banci mi je sve bilo dobro poznato. Poznavao sam i Marka Harolda, direktora banke. On je već bio stariji čovjek i često me puštao u zgradu iako je rano vrijeme bilo prošlo.

Sjahao sam pred stajom. Stari Sam je prihvatio uzde moga konja i odveo ga na njegovo staro mjesto. Zatim se vratio i gledao me lukavo.

- Još si živ? - zaključio je sa smiješkom na usnama. - Ne bih ti bio dao ni dvadeset četiri sata.

Pokušao sam se nasmijati.

On je praskao kao da je upravo ispričao dobar vic.

- Nemoj se okretati - prošaptao je zatim. - Na drugoj strani ulice stoji neki neznamac. Nalikuje na nekoga kauboja. Potpuno sam siguran da pripada Slaterovoj bandi.

Kimnuo sam, prešao ulicu i ušao u salun. Krajčikom oka promatrao sam čovjeka kojeg mi je stari Sam opisao i koji je za mnom ušao u salun. Sjeo je za jedan od stolova u kutu.

Naručio sam viski. Sam Hawkins, vlasnik saluna, dobacio mi je samilostan pogled. Nije bio jedini u tom gradu koji je mislio da neću dugo živjeti.

Nasmiješio sam mu se.

- Sve je u redu? - upitao je znatiželjno i napunio mi praznu čašu.

- Da, gospodine Hawkins, čini se da me je društvo potpuno zaboravilo. Možda ih je moj skalp prestao zanimati.

Njegov je pogled ostao ozbiljan.

- Nemojte potcjenjivati svoj položaj, gospodine Sloane - rekao je tiho. - Gosti u salunu već su sklopili razne oklade u vezi s vama i po svakoj ste već davno mrtvi.

Pijuckao sam viski.

- Još živim, gospodine Hawkins. Namjeravam i ostati još neko vrijeme na ovom divnom svijetu.

Kimnuo je i udaljio se da bi poslužio nekoga gosta.

Savezni šerif Walt Curler stupio je u salun i prišao mi. Naručio je pivo, žudno popio nekoliko gutljaja i pogledao me.

Gledao sam njegove stroge oči i pitao se nisam li se ipak slučajno prevario u tom čovjeku.

- Jeste li nešto uspjeli otkriti, šerife?

Odugovlačio je s odgovorom.

Zatim je ipak kratko kimnuo.

- Jesam, gospodine Sloane. Otmičari su se danas javili gospodinu McDonaldu i tražili otкупninu od stotinu tisuća dolara. Čini mi se da ih više ne zanimaju.

Pokušao sam ostati miran.

- S tim se moralo računati - odgovorio sam polako. - Zašto bi trčali za olovom kad ovako lakše mogu doći do novca.

Šerif je ispraznio svoju čašu. Grubim pokretom ju je spustio na težu i izazivački me pogledao.

- Ne mogu se osloboditi dojma da mi nešto tajite, gospodine Sloan!

Uspio sam zadržati kontrolu nad sobom.

- A što bih tajio, šerife? Osim toga, mislim da nisam obavezan polagati vam račune. Samovoljno sam se vratio u Silverstone City. Želim pronaći Jennifer i pomoći joj. Zbog mene je tim banditima pala u ruke. Razumijete li, šerife?

Zamišljeno je kimnuo glavom.

- Dakako da vas razumijem, gospodine Sloan. Ipak vas možda ucjenjuju nečim?

Prokletstvo, sad me pogodio u slabu točku. Taj čovjek je mis-

lio i zaključivao više nego što mi je bilo drago.

U međuvremenu je dobio drugu čašu piva i otpio dobar gutljaj. Zatim mi je stavio ruku na rame.

- U svakom trenutku stojim vam na raspolaganju ako poželite razgovarati sa mnom!

Ostavio me stajati. Gledao sam za njim i nisam se osjećao nimalo ugodno. Da li sam mu se morao povjeriti? Reći mu istinu? To pitanje me mučilo. Možda bi mi mogao pomoći i možda bih uz njegovu suradnju mogao velikom Slateru i njegovim ljudima postaviti zasjedu.

Nakon toga sam se sjetio Jennifer i Slaterove prijetnje. Bio sam potpuno siguran da bi on Jennifer ubio onog trenutka kad bi saznao da igram dvostruku igru.

Nisam se mogao igrati njenim životom!

Platio sam i vratio se u svoju sobu. Otvorio sam vrata i znao sam da me u njoj netko čeka. Osjećao sam to.

Bacio sam se na pod i munjevito izvukao kolt. Kad sam začuo Smilyjev glas, odahnuo sam.

- Pusti to, stari druže, ja sam rekao je smijući se.

Spremio sam svoj revolver u korice i sjeo na najbližu stolicu.

U mraku sam vidio Smilyjeve blistave oči.

- Zašto si došao ovamo? - upitao sam ga. - Rekao sam ti da se držiš podalje od te stvari!

— Htio sam znati što se u međuvremenu dogodilo — rekao je i u njegovu glasu se osjetio lagani prkos. — Htio bih ti pomoći, Percy — nastavio je i glas mu je odjednom postao mekaniji — Nikad nećeš sam izaći na kraj s tim banditima. Ti divljaci su te oteali. Pokušao sam vas pratiti, ali sam ubrzo izgubio trag. — Duboko sam uzdahnuo. Htio sam mu nešto reći, ali je Smily nastavio: — Dugo sam vas tražio, ali vi kao da ste propali u zemlju. Pustili su te, Percy. Za to mora postojati dobar razlog i ja bih ga sad htio čuti.

Oklijevao sam.

— U redu, Smily — odgovorio sam tiho. — Je li te netko vidio kad si ušao ovamo?

Lukavo se smijao.

— Nisam ja budala!

Tada sam mu ispričao sve. Šuteći me saslušao i zatim sam, osjetio njegov ubrzani dah.

— Prokletstvo, Percy rekao je. — Skuhali su ti gadnu kašu, iz koje se nećeš lako izvući. Ne vjerujem da će veliki Slater održati svoju riječ. Ubit će te čim dobije novac. Mrzi te jer si ga gotovo poslao na vješala. Ustrijelio si i njegova sina. Slater igra s označenim kartama.

Kimnuo sam.

Nakon toga sam mu ispričao priču saveznog šerifa o otkupu koji su banditi zatražili od McDonalda za Jenniferin život. Grizao si je donju usnu.

— Priča je zacijelo izmišljena — odgovorio mi je Smily. — Ili

se veliki Slater trudi odvući moguću potjeru na drugu stranu.

— To sam i ja pomislio. Druška mogućnost mi se čini vjerojatnija.

U tom trenutku poštanska je kočija ušla u grad. Pratilo ju je nekoliko jahača. Kočijaš je kočiju zaustavio ispred poštanskog ureda.

Provirio sam kroz zavjese i vidio kako su istovarivali nekoliko sanduka i vreća.

Tu su se morali nalaziti i dvije stotine tisuća dolara koje će noćas biti otpremljene u banku.

Sutra ću u rano jutro otići po taj novac.

— Što ćeš poduzeti, Percy? — Smilyjevo pitanje me je vratilo u zbilju.

— Ono što sam se dogovorio sa Slaterom — odgovorio sam tiho. — Jednostavno nemam drugog izbora!

— Možda bi bilo dobro da barem obavijestiš saveznog šerifa Culera i gospodina McDonalda? — nastavljao je Smily. — Sigurno sam da ćeš uspijeti doći do novca, ali će ti svi biti za petama. To bi sve McDonaldo mogao srediti. Njegovo imanje zacijelo vrijedi toliko svotu. On bi s tobom mogao zaigrati zajedničku igru, a savezni šerif bi u dogovoru s vama pošao u potjeru za tobom.

Odmahnuo sam glavom.

— Ne smijem toliko staviti na kocku, Smily. Netko bi to mogao saznati i cijela stvar bi doprla do velikog Slatera. Jennifer tada ne bi doživjela slijedeći

dan. Morat ću to sam obaviti...

Smily Grant je ustao.

— Što ćeš učiniti? — upitao sam ga.

Stavio mi je ruku na rame.

— Neću nikome ništa reći, Percy. Odjahat ću do Devill Hilla i potražiti neko dobro mjesto. Ne moraš se brinuti da li će me otriti Slaterovi ljudi. Štitit ću ti odstupnicu.

Prije nego što sam dospio nešto reći, otvorio je vrata, provirio napolje i nestao.

Svukao sam se i legao u krevet.

Dugo nisam mogao zaspati. Kad sam napokon usnuo, san mi je bio nemiran i nekoliko puta sam se budio sav u znoju.

Slijedeći dan će odlučiti o svemu...!

IX

Oprezno sam otvorio vrata i pogledao u hodnik. Nikog nisam vidio. Nisam krenuo stubama što su vodile u salun već sam pošao prema stražnjim vratima.

U staji sam morao probuditi starog Sama. Zurio je u mene snenih očiju.

— Što se dogodilo? — upitao je, pri čemu mi je zadah viskija zapuhnuo lice.

— Došao sam samo po svoga konja — rekao sam prijateljskim glasom i gurnuo mu srebrni dolar u ruku.

Izišao je nesigurnim korakom. Pomogao mi je osedlati konja, a zatim sam odjahao pre-

ma jugu. Nakon nekoliko stotina metara napravio sam veliki luk i približio se Silverstone Cijtuju s druge strane.

Grad je djelovao mirno i napušteno. Sunce će izići tek za nekoliko sati. Sad je rijetka magla obavila kuće. Sjahao sam malo prije prve kuće. Vukao sam konja za uzde i kroz neku usku ulicu došao do stražnjeg ulaza u banku.

Direktor banke, Mark Harold, stanovao je u istoj zgradi na prvom katu. Sagnuo sam se i pokupio nekoliko kamena sa zemlje. Počeo sam gađati prozor na prvom katu. Prije nego što se na prozoru pojavilo Haroldovo pospano lice, morao sam nekoliko puta baciti.

Otvorio je prozor.

— Što je? — upitao je kašljući.

— Zar ne možete doći za nekoliko sati, gospodine Sloan?

Odmahnuo sam glavom.

— Moram odmah govoriti s vama, gospodine Harolde. Vrlo je važno. Šalje me gospodin McDonald.

Mumljajući je zatvorio prozor i nestao. Stao sam tik uz ulazna vrata i bio sam sretan što mu ništa nije bilo sumnjivo.

Prošlo je nekoliko minuta prije nego što mi je Harold otvorio vrata i pustio me da uđem.

U sljedećem trenutku sam mu stavio revolver pod nos.

Lice mu je problijedilo i on se teturajući naslonio na zid.

Što... to... treba... da znači, Sloane?

Uporno sam mu gledao u oči.

Usnice su mu drhtale, tijelo se treslo.

— Učinite sve što ću vam reći, gospodine Harold. Tada vam se ništa neće dogoditi.

— To... ne... možete... učiniti!

— Mogu — bijesno sam procijedio i gurnuo mu kolt u trbuh.

— Nemam mnogo vremena! Podigao je ruke iznad glave i u njegovim širom otvorenim očima pročitao sam strah.

— Naprijed — rekao sam — u prostoriju s blagajnom. Potrebne su mi stotine tisuća dolara. Brzo, gospodine Harold, požuri-te!

Glas mi je grubo zvučio iako mi je jadnog čovjeka bilo strašno žao.

Mark Harold je išao preda mnom. Bio je nenaoružan, poludjeven, prestrašen. Pružao je prilično žalosnu sliku.

Od mene ni u snu nije mogao očekivati tako nešto jer sam ipak nekoliko meseci obavljao dužnost šerifa u ovom gradu.

— Najprije moram donijeti ključeve — jadikovao je. — Pustite to sve, gospodine Sloan. Zaboravit ću sve što se dosad dogodilo. Zabavili ste se i pristojno ste me prestrašili, ali ipak ne možete...

— Mogu!

Lice mu je bilo ogorčeno, ali je očito prebrodio prvu traum.

Pošao sam s njim u prostorije na katu, gdje je iz nekog ormara izvadio ključeve. Moja pažnja nije popuštala nijednog trenutka. Harold je pogledavao re-

volver koji je u ormaru ležao kraj ključeva.

Nije se usudio.

Vratili smo se dolje i on je otključao vrata prostorije s blagajnom. Zatim je otvorio blagajnu. Kad sam ugledao gomilu novca pred sobom, postalo mi je vruće.

— To ćete zažaliti, Sloane — Čuo sam Haroldov glas. — S tim novcem nećete daleko stići. Ubrzo će sve živo krenuti za vama u potjeru. Nećete...

— Dosta!

Udarilo sam ga drškom kolta po glavi i on je kriknuvši pao na pod. Svezao sam mu ruke i noge i zapuštao mu usta.

Zatim sam se bacio na posao i sav novac strpao u vreću koju sam donio sobom. Pogledom sam mogao ocijeniti da sam ukrao mnogo više od dvije stotine tisuća dolara.

Posljednji put sam pogledao prema čovjeku na tlu koji je polako dolazio k sebi i počeo stajati.

Brzo sam zaključao vrata blagajne, uhvatio vreću s novcem i izašao iz prostorije.

Računao sam s tim da me nitko prije devet sati neće goniti. Imao sam nekoliko sati prednosti.

Žurno sam izašao iz banke, skočio u sedlo i vreću s novcem stavio pred sebe.

Zatim sam odjahao pokušavajući da ne pravim preveliku buku.

Tek sad sam zapazio da mi je košulja potpuno mokra. Prešao

sam maramom preko lica i gurnuo šešir na potiljak. Srce mi je tuklo kao ludo. Bol u ramenu postala je jača i jedva sam hvatao zrak.

Kad sam stigao do izlaza iz grada, potjerao sam konja svom snagom. Nekoliko puta sam se ogledao, ali nisam opazio ništa sumnjivo.

Jahao sam prema jugu, u susret bregovima. Tako sam htio zamesti tragove prije nego što krenem prema Devil Hillu. Nisam htio da mi potjera stane na put.

Pošto sam prešao nekoliko kilometara, ugledao sam iza neke šumice dva jahača.

Odmah sam ih prepoznao.

Bili su to rančer McDonald i savezni šerif Walt Curler.

Jahali su mi u susret. Gledali su me začuđeno i znatiželjno.

Walt Curler me nepovjerljivo promatrao i njegov pogled se zaustavio na vreći koju sam imao pred sobom. Htio bih znati što mu se pri tom vrzmalo po glavi.

— Zdravo! — povikao sam. — Što vas u ovim ranim satima tjera na noge?

— Tražili smo Jennifer — odgovorio je McDonald. — Vjerovali smo da smo na pravom tragu, ali sve je bilo uzalud.

I on je pogledao vreću s novcem.

— Ja ću je pokušati naći sâm — odgovorio sam mirnim glasom i pokazao na vreću. — Ponio sam nešto hrane da se nekoliko

dana ne bih morao vraćati u grad.

Činilo se da mi Curler ne vjeruje. Oči su mu nepovjerljivo svjetlucale.

— Mnogo sreće — rekao je zatim. — Ta bi vas stvar vrlo lako mogla stajati i glave.

Kimnuo sam. Nije mi se svidjelo to što je rekao.

Njih dvojica su tada odjahali. Bili su umorni i izmučeni. Odjeća im je bila prašnjava. Zacijelo su cijelu noć pratili kojekakve tragove koji ih nisu doveli do željenog cilja.

Nekoliko trenutaka sam ih pratio pogledom i zatim nastavio jahati. Jahao sam gotovo cijeli sat. Bolovi su se pojačali, u meni je rasla mučnina.

Sunce se sad podiglo poput užarene lopte, oko mene se cijela prerija kupala u zlatnom svjetlu. Polako sam jahao dalje.

Odjedanput su se svi moji planovi i nade srušili kao kuća od karata.

Iza jedne goleme stijene iskočila su dva muškarca. Vidio sam lica koja su bila pripravna na sve, revolvere u njihovim rukama, prepoznao sam dvojicu Slaterovih sinova. Oči su im pobjedonosno svjetlucale.

To je, bila podvala velikog Slatera. On se nikad i nije namjeravao sa mnom sresti na Devil Hillu, već mi je prije htio oduzeti novac. Moje su se sumnje obistinile.

Nisam imao mnogo vremena za razmišljanje. Brzinom munje bacio sam se sa sedla u stranu.

Još u padu sam izvukao kolt. Osjetio sam strahovitu bol kad sam svojim ranjenim ramenom udario o tlo, ali sam odmah ustao i počeo pucati.

Tom Slater je divlje zamahnuo rukama po zraku i srušio se na zemlju. Prije nego što sam uspio pogoditi njegova brata, osjetio sam udarac u glavu.

Obavila me crnina, pao sam i izgubio svijest...

* * *

Činilo mi se da plivam duboko pod vodom. Užasno sam se borio za zrak. Oko mene je bila duboka noć i osjećao sam da me nešto vuče sve dublje u tu tamu. Nemoćno sam veslao rukama i nogama pokušavajući isplivati na površinu. Nisam uspio.

Osjećao sam strahovite boli i nada me počela napuštati.

Daleko, strašno daleko, ugledao sam malo svjetlo. Ponovo sam počeo veslati. Imao sam sve manje zraka. Zatim je oko mene postalo svjetlije. A tada...

Probudio sam se i otvorio oči.

Potrajalo je nekoliko sekundi prije nego što sam se snašao. Treptao sam u jarko sunčevo svjetlo i zaslijepljen brzo zažmorio. Cijelo me tijelo peklo kao živa vatra, a u glavi sam osjećao upornu i tupu bol.

Slaterovi... novac... Jennifer... prepad na banku... zasjeda...

Jedna za drugom te su mi misli jurile mozgom. Na kraju sam se svega sjetio. S mukom sa se uspravio, prešao rukom

preko lica i opazio krv na rukama. Prepipao sam glavu i s olakšanjem ustanovio da me metak samo okrznuo. Zaista, imao sam sreće! Nekoliko metara dublje i...

Pri toj pomisli čelo mi se orosilo znojem. Zacijelo me Slater morao smatrati mrtvim, jer inače...

Polako sam se uspravio, obrišao krv s lica i počeo promatrati okolicu. Svaki pokret nanosio mi je nesnosnu bol.

Sve je bilo vrlo mirno i dvojicu Slatera nigdje nisam mogao vidjeti. Nekoliko metara dalje ugledao sam svoga konja.

Morao sam sjesti. Obuzela me mučnina i morao sam povraćati. Glava me boljela kao da me zgazio konj. Nakon nekoliko minuta prisilio sam se da ustanem. Teturajući sam pošao prema svom konju.

Novac je, dakako, nestao.

Posljednjim snagama pokušao sam uzjahati, no nisam uspio. Jednostavno sam bio pre slab. Tek sad sam osjetio bolove u ramenu. Rana se otvorila i za-voj je bio crven od krvi.

Podigao sam kolt, koji je nekoliko metara dalje ležao u travi, i spremio ga u korice. Zatim sam se pokušao sjetiti svega što se dogodilo.

Bio sam potpuno siguran da sam teško pogodio Toma Slatera. Njegov brat ga je zacijelo poveo sa sobom.

Sjeo sam na zamlju i pokušao srediti misli.

Imali su novac...i Jennifer! Mene su smatrali mrtvim.

Ustao sam, odljuljao se do svoga konja i izvukao čaturicu s vodom. Popio sam nekoliko velikih gutljaja i ostatak si jednostavno prolio po glavi. To me malo osvježilo. Povezao sam si glavu koliko sam bolje mogao i pokušao se uspeti u sedlo.

Uspio sam u četvrtom pokušaju. Bio sam sretan i teško dišući sklopio sam oči. U meni je rasla mučnina.

Nisam imao vremena obraćati pažnju na to. Morao sam nestati, pomislio sam na saveznog šerifa i potjeru koja je možda krenula za mnom. Uskoro će me stići. Zacijelo je moj prepad na banku već odavno uzbudio duhove u gradu.

Po položaju sunca ocijenio sam da sam u nesvijesti bio više jedan sat.

Zatim sam potjerao konja svom snagom. Svaki pokret mi je nanosio boli, ali pomisao na Jennifer tjerala me dalje.

Imao sam pravo. Veliki Slater me prevario i mogao sam si zamisliti njegovo zadovoljstvo kad čuje da sam mrtav.

Slijedio sam trag dvojice Slatera. Jasno sam ga vidio u visokoj travi. Napredovao sam vrlo polako. Nakon nekoliko kilometara morao sam sjahati. Gotovo sam opet izgubio svijest. Sjeo sam u travu, naslonio se i na nekoliko minuta sklopio oči. Taj odmor mi je dobro činio. Bolovi u glavi smalo su se smirili.

Ipak sam morao dalje...! Napregnuo sam svu svoju snagu i ponovo uzjahao. Jennifer je bila u pitanju! Ta pomisao bi me poput udarca biča uvijek osovala na noge!

Prelazio sam kilometar za kilometrom. Sunce je nemilosrdno peklo i cijedilo mi znoj iz svih pora.

Nisam imao drugog izbora. Morao sam proći kroz taj pakao i spasiti je!

Nakon dva sata opet sam ležao iscrpljen u travi, sklopljenih očiju. Pokušavao sam izvući iz sebe posljednju snagu.

Glava me je opet boljela nesmanjenom žestinom, ali mučnine je nestalo.

Dosad sam mogao vrlo lako pratiti trag dvojice mladih Slatera, koji je vodio prema bregovima. Zacijelo su me na njegovu kraju očekivali veliki Slater, Texas i Jennifer.

Zatim će nestati s novcem. To nisam smio dopustiti. Sigurno bi prije toga uklonili Jennifer kao neugodnog svjedoka. Jadnu djevojku bi ubili bez trunka grižnje savjesti.

Ta pomisao neprestano me mučila i moja nemoć me dovela do očaja.

Nedaleko odavde protjecala je riječica. Jedva sam se dovikao do nje i osvježio se. Dobro mi je činilo stajati tako u vodi i sprati sa sebe svu prašinu, znoj i krv.

Napojio sam konja, napunio čaturicu vodom i ne znam koji put toga dana uspeo se u sedlo.

Sunce nije peklo toliko snažno kao prije i mogao sam se nadati da ću ovaj put izdržati više kilometara bez odmora.

Morao sam sustići Slaterove sinove prije nego što otetiti novac iz banke predaju svom ocu. I dalje sam slijedio njihov trag. Napredovao sam prilično dobro. Bregovi su mi se približili i tada sam u daljini ugledao dvije male točkice.

To su zacijelo Slaterovi sinovi!

Jahali su vrlo polako i sad sam znao da Toma nisam smrtno pogodio nego samo teško ranio.

Nisu se žurili, nisu ni slutili da ih netko prati. Zacijelo su bili čvrsto uvjereni da sam mrtav. To je bila moja prilika!

Nastojao sam se držati zaklona i nezapažen sam im prilazio sve bliže. Jedan od njih se pogureno klatio u sedlu lijevo i desno.

Udaljenost između nas sve se više smanjivala.

Osjećao sam se poput lovca na divljač. U tom zadovoljstvu je raslo u meni, zaboravljao sam čak i bolove koji su me mučili.

Zatim su se braća odlučila odmoriti. I ja sam zaustavio konja, sjahao i promatrao ih. Sad su bili udaljeni najviše tridesetak metara. Bio sam dobro zaklonjen i mogao sam vidjeti svaki njihov pokret.

James je svog brata polegao na gunj i pregledao mu ranu.

Zatim je iz džepa na sedlu izvadio zavoje.

U tom trenutku sam donio odluku. Skinuo sam mamuze i polako im se prišuljao. Bili su to napeti trenuci, ali uspio sam im sasvim prići, a da me ne opaze.

Izvukao sam kolt iz korica i puzao prema njima. Kupao sam se u vlastitom znoju i moje srce je prijetilo da će iskočiti. Stara mučnina mi se vratila i tresla me svom snagom.

Na desetak metara od njih jasno sam čuo glasno stenjanje Toma Slatera. Rana koju sam mu nanio morala je biti vrlo teška i bolna.

Prišao sam im još bliže netremice gledajući.

James Slater je sad klečao kraj svog brata i pokušavao mu biti nešto vode u usta.

Tom se htio podići, ali je nemorno pao natrag.

James ga je promatrao ne znajući što da učini.

— Kako ti je, brate? — čuo sam ga. — Možeš li dalje jahati? Tome, mi više nismo gubiti vrijeme. Uskoro će nam potjera biti za petama.

Nisam čekao da Tom odgovori. Ustao sam i uperio revolver u Jamesa Slatera.

Opazio me i problijedio pod suncem opaljenom kožom. Iznenadenje mi je potpuno uspjelo. Nije ni pokušao dohvatiti oružje. Zurio je u mene širom otvorenih očiju.

— Igra je završena, Slateru — procijedio sam pokušavajući svom glasu dati samouvjereni

ton. — Sasvim polako izvuci svoj revolver i baci ga na zemlju. Nemoj si priuštiti nikakav pogrešan pokret! Morat ću pucati...

Gledao me stisnutih očiju. Njegovo suhonjavo lice zračilo je mržnjom. Morao je opaziti da se jedva držim na nogama. Tražio je priliku, i to sam jasno vidio po sjaju u njegovim očima.

— Izbaci to iz svoje glave, prijatelju — zatutnjao sam oštro. — Da, ja sam na kraju, ali ću uvijek imati toliko snage da povučem okidač. Dakle?

Oprezno je izvukao kolt i brzo ga bacio na zemlju.

A zatim sam ipak morao pucati...

Na trenutak sam previše pažnje poklonio Jamesu Slateru i pri tom zaboravio Toma. Ranjeni bandit je odjedanput držao revolver u ruci.

Ali nije bio dovoljno brz.

Bacio sam se u stranu i moj metak je Toma Slatera odbacio unatrag. Za to vrijeme se i James Slater uspio snaći. Svoj kolt više nisam mogao okrenuti.

Bacio mi se u noge i oborio me na zemlju. Otkotrljali smo se zajedno nekoliko metara i na na trenutak sam bio izgubio svijest. Strahoviti bolovi su me uspjeli vratiti u zbilju.

Jamesova teška šaka poletjela je i jedva sam uspio glavu zabaciti u stranu. Snaga njegova vlastitog udarca odbacila ga je unaprijed.

Tako sam imao priliku da se otkotrljam u stranu.

Bio je brži i imao je više snage. Njegova šaka me je brzo stigla i oborila na tlo. Pao sam na odbačeni Slaterov revolver. Kad me opet napao, držao sam mu cijev pred nosom. Nekoliko koraka uzmaknuo je unatrag. Uvidio je da je prokockao svoju priliku. Zakrvavljenih očiju divlje me je gledao.

Posljednjim snagama uspio sam se uspraviti i osjetio da mi klecaju koljena. Njegove oči su mi govorile kako svakog trenutka računa da ću pasti. Nisam mu htio priuštiti to zadovoljstvo. Stisnuo sam zube i skupio svoju posljednju snagu.

— Pobrini... se za... svog brata — procijedio sam.

Pošao je prema Tomu. Sagnuo se k njemu, oslušnuo otkucaje srca i zatim mu sklopio oči. Tom Slater bio je mrtav. James me pogledao s mržnjom. Mislio sam da će se baciti na mene. Samo ga je moj kolt sprečavao da to ne učini.

— Okreni se i ruke u vis! Glas mi je drhtao i činilo mi se da je kolt u mojoj ruci težak tonu. Okrenuo se prema meni i ja sam ga lupio revolverom po glavi. Vrisnuo je i pao na koljena, pa ostao ležati na zemlji. Zatim sam sjeo u travu, ledima se naslonio na stijenu i pokušao se pribitati. Nekako sam uspio. James Slater je još ležao onesviješten. Čvrsto sam mu svezao ruke na ledima. Tek sad sam se unekoliko osjećao sigurnim. Po-

gledao sam konje i ugledao debelu vreću: oteti novac iz banke. Nekoliko trenutaka sklopio sam oči i skupljao novu snagu. Trgnuo me tihi hropac. James Slater je dolazio k svijesti. Odvaljao se na leđa i gledao prema meni. Još nije bio sasvim pri sebi, ali je shvatio da je potpuno izgubio igru. Ustao sam i teturajući mu prišao.

— Sad ćeš me odvesti k velikom Slateru, prijatelju — rekao sam polako. Glas mi je bio hladan. — Nemaš drugog izbora. Ako sad ne budeš slušao, ubit ću te kao mačku. Da je mržnja u njegovim očima mogla ubijati, srušio bih se mrtav na zemlju. Uzvratio sam mu pogled istom mjerom. Zatim je odlučno odmahnuo glavom. Naglo sam izvukao revolver i naciljao mu točno u glavu. Prkosno me promatrao.

— Nemoj me tjerati da se potpuno zaboravim, prijatelju — promrmljao sam. Zatim sam pucao. Olovo se tik uz njegovu glavu zarilo u zemlju, koja mu je obilno zasula lice. — Dakle, Slateru...?

Lice mu je posivilo i u njegovim se očima ocrtavao neopisiv strah.

— Bilo je to samo upozorenje, Slateru — rekao sam.

— Sljedeći put ću ciljati niže, i tada...

— U redu — odgovorio je umorno. — U redu je, Sloane. Odvest ću te k svom ocu. Jennifer je još u njegovoj vlasti. Misli na to, Sloane. Još nisi pobijedio!

Morao sam se nasmijati. Prepoznao je nadmoć u mojim očima. Usnice su mu se tresle i drhtao je cijelim tijelom.

Spremio sam oružje u korice i doveo svoga konja. Taka sam priveo njegovoga, pomogao mu da uzjaše i svezao mu noge pod konjskim trbuhom.

Nije se opirao, činilo se da se pomirio sa svojom sudbinom.

Pogledao sam mrtvog Toma Slatera. Sigurno je da bih ga rado bio pokopao, ali za to nisam imao dovoljno snage. Sjetio sam se saveznog šerifa, koji je s potjerom zacijelo već dugo slijedio naš trag. Ne mogu promašiti ovo mjesto, pronaći će mrtvaca i učiniti to umjesto mene.

Došao sam do svoga konja hramajući i s mukom se uspeo u sedlo. Krajičkom oka promatrao sam Jamesa Slatera i bio sam potpuno siguran da ga još nisam sasvim slomio. Da, bio sam na kraju svih svojih snaga. Možda je trebao samo pričekati da padnem sa sedla.

— Naprijed, čovječe! — doviknuo sam mu.

Pokrenuo je konja. Jahao je preda mnom. Dohvatio sam uzde Tomova konja, na čijem je sedlu bila pričvršćena vreća s dvije stotine tisuća dolara. Zatim sam izvukao vinčesterku iz navlake na sedlu i stavio je pred sebe. Ali Slater više ništa nije pokušao učiniti.

Pustio je svoga konja da korača ravnomjernim korakom. Držao sam se na dovoljnoj udaljenosti. Cijelu pažnju sam po-

klonio okolici, ali izgledalo je da smo još prilično udaljeni od Devil Hilla.

Polako smo se približavali brijegovima pred nama. Opet sam osjetio oštru bol u cijelom tijelu. Osjećao sam se umorno, iscrpljeno, smrvljeno. Jedva sam držao otvorene oči. Ali morali smo dalje...

X

James Slater me sigurno neprekidno pomno promatrao. Moja pažnja je posljednjih minuta zacijelo popustila. Kapci su mi bili teški poput olova. Bolovi jednostavno nisu htjeli popustiti. Točno je dočekao pravi trenutak. Nisam opazio da je uspio smanjiti razmak između oba konja. Nakon toga sam doživio ružno iznenađenje.

Kao na neki nevidljivi znak, Slaterov konj je izbačenim stražnjim kopitima prestrašio moga konja. Životinja se propešla i ja sam u velikom luku izletio iz sedla.

Da, sve je išlo toliko brzo da unatoč vinčesterki koju sam čvrsto držao u ruci nisam stigao opaliti. Dok sam se uspio uspraviti na klimavim nogama, James je već bio izvan dometa moje puške.

Pritisnuo sam vinčesterku uz obraz, ali nisam opalio. Pucanj bi se zacijelo čuo kilometrima daleko. Veliki Slater bio bi upozoren, a i potjera koja mi je sigurno bila vrlo blizu.

Ljutito sam bacio pušku na tlo i nemoćno gledao za Jame-

som Slaterom. Jahao je poput sotone. Smirio sam svog konja. Zatim sam jednostavno sjeo u travu. Sve mi je odjednom izgledalo sivo i bezizgledno. James se izvukao i zacijelo će upozoriti svog oca. Ipak sam imao jednu važnu stvar na svojoj strani. Novac je opet bio u mojim rukama. Sad sam još samo morao čekati. Veliki Slater će doći i pokušati mi oduzeti novac. On je imao Jennifer, a ja novac! Tek sad smo se mogli dostojno mijenjati.

Ustao sam i uzjahao. Pomislio sam na potjeru i uhvatio me strah da će mi ona u posljednjem trenutku pokvariti plan.

Bregovi više nisu bili daleko. Pažljivo sam promatrao okolicu i bio sam siguran da je James Slater odjahao ravno svom ocu. Tek tada će zajedno nešto pokušati. Već sam više od jednog sata bio na putu.

Zatim sam se odlučio odmoriti jer sam bio na kraju snaga. Promijenio sam zavoj, sprao si prašinu s lica i popio gutljaj vode. Zatim sam se ispružio na zemlji u zaklonu stijene. Što mi je drugo preostalo nego da čekam? Tada sam vjerojatno bio zaspao. Probudio me moj konj, čiji sam dah osjetio na svom licu. Donekle sam se osjećao odmoreno. Kad li će me Slater pronaći?! Kuhat će od bijesa i ljutine prema meni, njegova mržnja neće imati granica. Ubio sam mu i drugog sina, pokvario cijeli račun i uzeo dvije stotine tisuća dolara. Doći će. U

to sam bio potpuno siguran. Potražio sam dobar zaklom, privezao oba konja za stablo nekoliko metara dalje i brižljivo sakrio dvije stotine tisuća dolara. Puška mi je bila nadohvat ruke. Htio sam se potpuno osigurati od mogućih iznenađenja. Misli su mi bile kod Jennifer. Bio sam u velikoj brizi zbog nje. Što ako taj vrug od Slatera svoj bijes poželi iskaliti na nevinoj djevojci?

Hladan znoj oblio mi je čelo, dah mi je bio ubrzan. Ruke su mi se skupile u šake. Zatim sam čuo kako se polagano približava nekoliko konja. Odmah sam stao na noge, vidio jahače i uskoro mogao prepoznati spodobu. Bili su to veliki Slater, njegov sin James, Texas i Jennifer. Jasno sam joj prepoznao dugu kosu.

Bila je još živa!

Odahnulo sam, a ruka mi se grčevito savila oko vinčesterke. Pritisnuo sam je uz obraz, cijev je bila uperena u velikog Slatera.

Nisu pokazivali nikakvog straha. Znali su da neću pucati. Imali su Jennifer, a ja nisam mogao odjednom pogoditi sve njih.

Jedan od njih uspio bi ustrijeliti Jennifer.

Bili su udaljeni oko četrdesetak metara kad su zaustavili konje. Čuo sam njihove glasove.

Zatim je do mene dopro krik:

— Percy...! Oprezno... Oni žele... — viknula je Jennifer, kojoj je netko držao usta.

— Stigao si, Slateru! — povikao sam. — Htio bih da znaš da te držim točno na nišanu...

Smijao se prijeteći. — Razmisli o tome što govoriš, Sloane. I ja imam kolt u ruci uperen u tvoju dragu. Budi pametan ako ti njezin život nešto vrijedi. Došao sam po svoj novac. Po dvije stotine tisuća dolara, Sloane.

Pokušavao sam očima probiti tamu oko sebe. Mirno su sjedili na konjima. Napetost je bila neizdrživa.

— Nemam mnogo vremena, Sloane! — urlao je veliki Slater. — Skratit ćemo tu stvar. Daj mi novac i dobit ćeš djevojku. Pružit ću vam slobodan uzmak.

Sada sam se ja počeo smijati.

— Već si mi jedanput priredio sličnu zamku. I sad ćeš to opet učiniti. Čim se nađe novac u tvojim rukama, tvoji će me ljudi napasti. Poznajem te i ne vjerujem ti nijednu riječ! Smijao se i osjetio sam potcjenjivanje u njegovu glasu.

— Znam da su ti pune gaće, Sloane, i to ti ne mogu zamjeriti. Ipak moraš znati da imam bolje karte u svojoj ruci i da ja odlučujem ovu igru! — Glas mu je zvučio prijeteći. — Ako baš to želiš, možemo pokušati i na potpuno sirov način. U svako ćemo slučaju dobiti novac. I ne samo novac. Dobit ćemo i tebe. Protiv nas nemaš nikakvih izgleda. Prvi tvoji mecipogodit će djevojku. Vjeruj mi da nemaš izbora!

Znao sam da ima bolje karte u ruci.

— U redu! — povikao sam na-

pokon. — Kako ćemo obaviti zamjenu?

Razmišljao je jedan trenutak, obratio se Jamesu i Texasu i pokušao se dogovoriti s njima. — Vreću s novcem položiti ćeš na stijenu koja se nalazi oko dvanaestak metara pred tobom. Tada ću ti poslati Jennifer. U međuvremenu će Texas otići po novac!

Glas mu je djelovao gotovo iskreno. Ipak bio sam sasvim siguran da će me pokušati izigrati čim mu se novac nađe u rukama.

Dok sam još razmišljao da li da pristanem na njegov prijedlog, jedan je suhi glas dopro do nas. Po zvuku sam prepoznao glas saveznog šerifa Walta Curlera.

— Predaj se, Slateru! Opkoljete ste i nemate mogućnosti za bijeg! Bacite oružje i dignite ruke!

Do vruga, bile su to velike riječi, ali čini se da je hrabri šerif potpuno zaboravio da se Jennifer još nalazila u rukama bandita. Veliki Slater i nije dugo čekao da mu tu činjenicu dade do znanja. Najprije se grleno nasmišljao. Bio je to njegov način da psihički razoruža protivnika.

Nakon toga je počeo urlati:

— Imam djevojku i dobit ćete me samo preko njezina leša! Ravnajte se po tome!

S moje desne strane iskrsele su dvije prilike s puškama u rukama. Šerif je napravio veliku pogrešku. Zacijelo je došao prekasno i nije uspio dobro ocijeniti

ti situaciju. Trebao je pričekati da za novac dobijem Jennifer na našu stranu.

Tek tada bi njegova upadica bila na mjestu.

A Walt Curler je osim toga napravio i drugu grešku! Nije računao s još jednim članom Slaterove bande.

Čuo sam pucnjeve i vidio kako je šerif Curler pao. I još jedan njegov čovjek.

Sad kad me više ništa nije zadržavalo, počeo sam i ja pucati. Prvim metkom pogodio sam jednog čovjeka. Uz strahoviti krik pustio je svoju pušku, zaturao nekoliko koraka i pao.

Pobjednička vika velikoga Slatera pretvorila se u životinjske krikove. Njegovi meci su se oko mene zarivali u zemlju.

Nisam mogao dočekati napad potjere koja nas je opkolila. Nijedan pucanj nije odjeknuo. Zacijelo je šerif Curler stigao samo s jednim čovjekom. Njihov je napad bio obična varka.

Kraj mene je nekoliko metaka pogodilo stijene. Imao sam dojam da mi probijaju uši.

Još sam pucao.

U tom trenutku nisam mislio na Jennifer, pucao sam mehanički, kao da sam se pokušavao osloboditi strašnog pritiska koji me cijelo vrijeme mučio.

Pucao sam slijepo u otvorenu vatru neke puške, čuo odmah zatim bolan krik i bijesan glas velikog Slatera.

— Misli na djevojku, Sloane! Ubit ću je ako još jednom opa-

liš. Znaš vrlo dobro da se ne šalim!

Prestao sam pucati i oprezno sam napunio pušku.

— Ta pomoć ti baš nije mnogo pomogla, Sloane! — vikao je veliki Slater. Ali i ja sam svoj veliki zgoditak morao prerano položiti na stol. Dakle Sloane, odluči se! Želiš li mijenjati?

Zurio sam prema njemu. Još je sjedio na svom konju, na sedlu pred njim bila je Jennifer.

Više nišam mogao ništa stavljati na kocku. Vidio sam njegov kolt uperen u djevojčine slabine.

Oči su mi se suzile i dah se ubrzao.

Pred Slaterovim konjem ležala je neka nepomična spodoba i jedan se čovjek nagnuo nad nju.

— Novac, Sloane! — začu sam glas.

— Slateru — uzvratio sam. — Sad idem po novac, a ti ćeš mi poslati svog sina s Jennifer prijeko. I ne pokušavaj nikakvim prljavim trikovima, inače...

Nadmoćno se smijao.

Osjetio sam kako nemoć u meni raste. Njegov smijeh mi je uništavao i posljednji živac. Očajnički sam se trudio da ne zapadnem u očaj.

Vratio sam se nekoliko koraka unatrag i iz malog udubljenja izvukao vreću s novcem.

Mjesec je nemilosrdno osvjetljavao taj prizor. Držao sam se u zaklonu i zatim sam Slateru dobio vreću s novcem. Pala je točno na zemlju između nas.

Dohvatio sam vinčesterku i prislonio je uz obraz. Koliko sam god se trudio da nanišanim na velikog Slatera, nisam uspio. Jennifer ga je zaklanjala svojim tijelom.

— Dobacio sam ti novac, Slateru! — povikao sam. — Sad mi pošalji Jennifer! Tvoj sin tada može uzeti novac!

Tišina je potrajala nekoliko trenutaka. Činilo mi se da čujem samo jezivo stenjanje jednog ranjenika.

Tada je veliki Slater sjahao i povukao Jennifer za sobom. Čuo sam njezin prigušeni vrišak.

Slater se nalazio u sigurnom zaklonu svog konja.

I tada se dogodilo nešto nepojmljivo. Veliki Slater je od-ržao svoju riječ!

Pustio je Jennifer! Odmah za njom išao je James Slater.

Srebrno svjetlo mjeseca poigravalo se na Jenniferinu strahom ispunjenom licu. Bio sam svjestan njenoga isprekidanog daha.

Napravila je luk oko vreće s novcem i nekoliko posljednjih metara je pretrčala. I već je ležala kraj mene u travi. Dok je sva moja pažnja bila usmjerena u Jennifer, James Slater je stigao do vreće s novcem, dohvatio je i pojurio natrag svom ocu.

Zatim se začuo pobjednički smijeh velikog Slatera. Odmah sam znao da mi se sprema neka nova svinjarija. Moja je pretpostavka bila točna.

— Odbaci pušku Sloane —

čuo sam neki promukli glas nekoliko metara iza sebe.

Ipak je Slater imao još jednog čovjeka u zasjedi. Tom banditu je uspjelo da se neprimjetno došulja iza mene.

Okrenuo sam se poput muhe, htio podići pušku, ali bilo je prekasno. Gledao sam ravno u cijev vinčesterke.

I već sam pomislio da je sve izgubljeno, kad odjekne pucanj. Metak je čovjeka pogodio u čelo. Više i nije stigao kriknuti. Zateturao je i bolno zgrčena lica pao na pod.

Pomoć mi je zacijelo stigla od saveznog šerifa Walta Curlera. Sigurno nije bio toliko teško ranjen i uspio je pucati u pravom trenutku.

Okrenuo sam se i taj mi je pokret spasio život. Slaterov metak je proletio tik pored mene. Jennifer je vrisnula.

Veliki Slater i njegov sin već su sjedili u sedlu. Dobro su ocijenili priliku i vrlo su dobro znali da im je jedini spas u bijegu. Opalio sam još jedan metak i pogodio Jamesa Slatera. Pao je sa sedla vrisnuvši.

Veliki Slater je nestao u noći.

Zatim sam se brinuo samo za Jennifer. Još je brzo disala.

Zagrlila me. Tijelo joj se treslo i suze su potokom tekle niz njeno lice.

Pokušavao sam je tješiti koliko god sam mogao. Nakon nekoliko trenutaka napokon se smirila. Jennifer je bila slobodna! I ja sam još živio!

Nisam to mogao shvatiti.

Odjednom mi se sve činilo tako ništavno. Zaboravio sam svoje boli. Vidio sam samo još Jennifer.

Zatim sam je poljubio.

Bili smo čvrsto zagrljeni i htio sam da se nikad ne odvojimo.

Jedan promukli i izmučeni glas vratio nas je opet u zbilju.

— Bože, Sloane! — povikao je netko. — Gdje ste, Sloane! Zar mi ne želite pomoći...?

Sljedilo je nekoliko sočnih psovki.

Glas je pripadao saveznom šerifu Waltu Curleru i po psovka sam mogao zaključiti da nije teško ranjen.

Pritisnuo sam Jennifer u ruku jedan od svoja dva kolta i zamolio je da pripazi na okolicu. Morali smo računati s tim da bi se veliki Slater mogao vratiti i spremiti nam neko iznenađenje.

Savezni šerif mi je teturajući pošao u susret.

Rana je ipak morala biti teža nego što sam mislio. Cijela desna strana njegova tijela bila je u krvi. Lice mu se razvuklo u bolnu grimasu.

— Napravio sam tešku grešku, Sloane — smiješio se gorko. — Zamalo je sve otišlo k vragu, ali tada...

Dalje nije stigao. Uspio sam ga dohvatiti u posljednjem trenutku. Ležao mi je bez svijesti u rukama.

Pogledao sam mu ranu. Jedan metak mu je probio desno rame i šerif je izgubio mnogo krvi. Stavio sam mu zavoj.

Odjednom je otvorio oči. Prije nego što me prepoznao, proteklo je nekoliko minuta. Htio se uspraviti, ali sam ga ja blago pritisnuo unatrag.

— Pobrinite se... za... McDonalda — promrmljao je. — On je...

Curlerov pratilac je dakle bio rančer McDonald.

Pronašao sam ga nekoliko metara dalje. Bio je pri svijesti i promatrao me širom otvorenih očiju. Polako se uspravio.

— Što se dogodilo? — upitao me tiho. — Tek sad sam došao k sebi. Ja...

Zaista je imao prokletu sreću. Metak ga je samo okrznuo po glavi, ali je ipak morao djelovati poput malja.

— Sve je u redu — objasnio sam mu. U nekoliko riječi sam mu izložio što se dogodilo.

Odahnuo je kad je čuo da je Jennifer na sigurnom. Pozvao sam djevojku i ona mu je nekoliko trenutaka poslije bila u naručju.

Zatim sam se pobrinuo za protivnike.

Trojica bandita bila su mrtva. Među njima bio je i Texas. James Slater je još disao. Pošto sam ga bolje pogledao, znao sam da će preživjeti.

Samo je veliki Slater uspio pobjeći! Sa dvije stotine tisuća dolara!

Ipak je za to morao platiti proklete visoku cijenu. Dva su mu sina bila mrtva, treći teško ranjen. James Slater će doći pred sud i jednoga će dana sigurno visiti.

Za one dvije stotine tisuća dolara koje sam opljačkao morat ću odgovarati.

Pogledao sam na istok, gdje je počinjao novi dan. Zatim sam polako krenuo prema Curleru i McDonaldu.

Walt Curler se probudio iz nesvijesti, ali se svijao od bolova. Sjeo sam k njemu.

XI

Ispričao sam im sve i slušali su me šuteći. Jennifer je neka

moja izlaganja spontano potvrdivala.

Šerif Curler bio je naslonjen na stijenu. Lice mu je bilo blijedo, dah težak. Nekoliko puta je umorno kimnuo.

A tada se McDonald javio:

— Šerif i ja smo pretpostavljali da će vas Slater pritisnuti Sloane. Promatrali smo vas nekoliko vrijeme i mogli zamisliti što će se dogoditi.

Gledao me je smiješeći se. Jednom je rukom zagrlio svoju kćer, drugom si je pridržavao glavu.

— Odjahali smo u grad i u banku — nastavio je. — Pokušavali smo ispravno ocijeniti stvar. Opljačkali ste banku i htjeli ste sa dvije stotine tisuća dolara otkupiti djevojku. Uspjeli smo umiriti direktora banke. Potpisao sam mu mjenice o ukrađenu novcu, dao sam u zalog svoj ranč.

Zastao je i prešao umorno preko oznojena lica. Pogledao je zatim Jennifer. Zahvalno mu se nasmiješila, a on je nastavio:

— Gospodin Harold, direktor banke, obećao nam je da nikom neće ispričati nijednu riječ o pljački. Tako se dogodilo da smo gospodin Curler i ja odjahali potpuno sami. Izgubili smo vrlo mnogo vremena. Ipak je bilo lako slijediti vaš trag. Već smo povjerovali da smo stigli prekasno, a tada...

Šerif Curler se umiješao u razgovor.

— Tada sam ja učinio odlučujuću grešku. To ste zacijelo već i zapazili, gospodine Sloan. Najvažnije je da je gospodica Jennifer opet slobodna.

Kimnuo sam.

Cijela je priča, znači, bila gotova. I čak me zbog te pljačke nisu slijedili.

Pogledao sam rančera.

Odgovorio je na moj upitan pogled prijateljski iako sam znao kako se osjećao.

On je doduše dobio svoju kćer natrag, ali je zato izgubio cijeli svoj imetak.

Sklopio sam oči i naslonio se. Osjećao sam boli koje su mi razapinjale tijelo, shvatio svu gorčinu i težinu puta koji sam bio prošao. Za Jennifer sam učinio sve.

Odjednom sam spoznao da još svemu nije bio kraj.

Pomislio sam na velikog Slatera i dvije stotine tisuća dolara. Moja odluka bila je neopoziva. Neću mu dopustiti da nestane s tim novcem. Pogledao sam Jennifer, zatim i njena oca i ispričao im svoju nakanu.

— Vratit ću vaš navac, gospodine McDonald. To vam obećavam. Veliki Slater mi neće umaći. Ovaj put me neće moći pritisnuti. Izgledi su nam napokon izjednačeni.

Jennifer je vrisnula. Ustala je i prišla mi, kleknula je kraj mene i uhvatila me za ruke, raskolačenih očiju od straha.

— To nećeš učiniti, Percy — tiho je rekla. — Oboje smo ostali na životu i samo sreći možemo zahvaliti što nam je to uspjelo. Slater je prokušani bandit i borit će se za svoj plijen do posljednjeg daha.

Glas joj je postao tvrdi.

— Pogledaj se, Percy, Umoran si i izmrcvaren, ranjen si, prošao si kroz pakao. Sigurna sam da se ne možeš držati u sedlu. Dakle, Percy, zaboravi to što si upravo rekao. Molim te!

Umorno sam se nasmiješio.

Znao sam da Jennifer ima pravo. Ali kad bih pogledao McDonald, znao sam da ću pronaći svoj mir tek kad vratim novac.

Rančer me zamišljeno pogledao. Zatim je kimnuo.

— Prestanite, gospodine Sloan! Ja se tog novca neću odreći bez borbe. Poznajem ljude koje ću poslati za Slaterom i koji su mu bez sumnje ravni. U svom životu on više neće imati nijedne mirne minute. Gospodine Sloan, u cijeloj stvari vi niste ništa krivi. Učinili ste sve što je bilo moguće. Molim vas da poslušate moju kćer!

Njegov pogled me preklinjao. Ipak sam odmahno glavom.

— Prošlo bi previše vremena, gospodine McDonald. Veliki Slater ima dovoljno iskustva i smjelosti. Znat će dobro zamesiti svoje tragove. On želi otići u Meksiko. Pomislite na tu veliku svotu. Slater bi mogao platiti cijelu armiju. Moram ga uhvatiti prije nego što stigne u Meksiko.

Bio sam odlučan.

Jennifer mi je još čvrsto držala ruke. Njene oči su me preklinjale.

Pogladio sam joj dugu kosu.

— Rado bih vam pomogao, gospodine Sloan — procijedio je savezni šerif. — Sve bih dao da dobijem velikog Slatera pred svoj nišan. Na žalost, u ovom stanju ne mogu ni pomisliti na borbu.

Glas mu je zvučao nemoćno.

— Nemojte ići, gospodine Sloan — ponovo je započeo rančer. Činilo se da to misli ozbiljno.

Opet sam odmahnuo glavom.

— Volim vašu kćer, gospodine McDonald, i siguran sam da našoj ljubavi nećete stati na put. Sigurno je da danas mislite ovako, ali kako ćete misliti za nekoliko tjedana ili nekoliko mjeseci? Možda ću tada u vašim očima biti samo čovjek koji je prokockao sav vaš imetak!

Nije mi odgovorio. Gledao je svoju kćer. Ona me šutke pogledala. Zatim je ustala i sjela kraj svog oca.

— Jennifer — rekao sam tiho.

— Moraš me razumjeti. Ja... Prekinula me: — Razumijem te, Percy Sloan — rekla je žurno. — Ti uvijek želiš sve učiniti ispravno i stopostotno. Uzmak bi sad povrijedio tvoj ponos i čast. Možda bi te smetalo da je na revolveru netko jači od tebe.

Činila mi je krivo i u njenim sam očima vidio da je toga bila svjesna.

— Pođi s nama, Percy! — povikala je zatim drhtavim glasom. — Moraš i mene razumjeti. I ja sam posljednjih dana prošla kroz pakao. Bojala sam se i za tebe i za sebe. Ne bih više htjela proći kroz sve to. Nemoj me ostavljati, Percy!

Ustao sam. Jennifer mi je pošla u susret. Dohvatio sam je ispod brade i podigao joj glavu. Dugo smo se gledali u oči.

— Moraš me razumjeti, ljubavi — rekao sam tiho. — Sigurno neću svoj život samo tako staviti na kocku. Ali ja još s velikim Slaterom moram izglediti jedan osobni račun. On je

divlja zvijer, i ako ga čovjek ne spriječi, učinit će još više zla!

Pogledala je u zemlju u očima su joj zasvjetlucale suze.

— Pazit ću dobro na sebe, Jenny. Obećavam ti da se neću upuštati u prevelik rizik. Vratit ću ti se i tada nas više nitko neće moći rastaviti.

Kimnula je umorno i prešla rukom preko oznojena lica.

McDonald mi je prišao.

— Poći ću s vama, gospodine Sloan.

Odmahnuo sam glavom.

— Nemojte, gospodine McDonald. To ne možete učiniti. Vi ćete se vratiti sa svojoj kćeri, saveznom šerifu i zarobljenim banditima u Silverstone City.

Htio mi je još nešto reći, ali ja sam polako pošao prema svom konju. Nisam se više okretao. Skupio sam posljednju snagu i uspeo se u sedlo.

Zatim sam odjahao u susret danu koji je bio na pomolu.

XII

Veliki Slater imao je dobar sat prednosti. Znao sam da su ga bolovi morali strašno mučiti. Zbog toga sam ocijenio da imam dobre izgleda.

Sunce se poput svijetleće kugle pojavilo na nebu i otjeralo maglu. Vidljivost je porasla.

Naslućivao sam smjer kretanja odbjeglog bandita. Vodio je u planine.

Nakon dva sata kupao sam se u znoju. Srce mi je divlje lupalo, ponestajalo mi je daha. Nisam

se više mogao držati u sedlui osjećao sam svu nemoć svoga izmučenog tijela. Ipak sam morao dalje.

Jedanput mi se učinilo da sam daleko na brijegu vidio neko svjetlucanje. Iako sam poslije naprezao oči, više ništa nisam mogao opaziti. Pomislio sam da su moja preumorna čula bila kriva za to. Postao sam još oprezniji i iskorištavao sam svaki mogući zaklon.

Staza, ako se to tako uopće moglo nazvati, postajala je sve strmija. Moj konj je počeo pokazivati prve znakove umora. Pogladio sam ga po vratu i on je krenuo dalje.

Prošao je još jedan sat.

Bio sam na pravom tragu. Iako je tlo bilo stjenovito, uvijek sam pronalazio neki novi znak koji mi je dokazivao da sam na pravom putu.

Da, bio sam mu za petama! Pronašao sam komadić krvave tkanine. Na ovom mjestu je veliki Slater morao promijeniti zavoje.

Tada sam napokon sa strme i naporne staze došao na ravnicu i ugledao točkicu koja se kretala daleko ispred mene.

To je zacijelo bio veliki Slater!

Uhvatila me lovačka groznica i gledao sam u svoje drhtave prste koji su se nagoniski ovili oko drška moga kolta.

Udaljenost je još bila prevelika. Potjerao sam brže svoga konja. Bio je znojan. I ja sam se obilno znojio, ali nisam osjećao milosti ni prema sebi ni prema

svom konju. Bilo je to pakleno jahanje i nekoliko puta sam gotovo pao sa sedla.

Dobro sam napredovao, a zatim je moj konj počeo zaostajati. Ponestalo mu je snage. Bio je na kraju.

Veliki Slater nas je morao vidjeti. Potjerao je svoga konja u galop i stekao nekoliko metara prednosti. Sad sam ga točno mogao prepoznati!

Predio je postajao stjenovitiji i Slater mi je povremeno ponesatajao iz vida.

Zatim se više uopće nije pojavio. Nesigurno sam jahao dalje. Sigurno je sa svojom vinčesterkom ležao u zaklonu i čekao da naidem.

Jahao sam još polaganije. Tada sam napokon svom konju dopustio predah.

Što sam morao učiniti?

Skočio sam sa sedla i držeći se u zaklonu tijela svoga konja izvukao vinčesterku iz navlake. Koraćao sam kraj životinje i približili smo se mjestu gdje nas je po mom mišljenju čekao veliki Slater.

Odjednom je pucanj prolomio tišinu, pogodio moga konja i on se srušio. Slater ga je ustrijelio.

Bacio sam se na zemlju iza mrtve životinje i počeo pucati prema banditu.

Veliki Slater je nestao u zaklonu. Nisam ga uspio pogoditi. Uzvratilo je vatrom i prisilio me da ostanem u zaklonu.

Morao sam ići na sve ili ništa. Skočio sam na noge i krivudavo

trčeći približio se mjestu s kojeg su dolazili pucnji. Bio sam pripravan na sve, ali nitko nije pucao na mene. Zacijelo sam dobro procijenio njegove namjere.

On je sad već jurio prema svom konju i želio pobjeći. Pošto mi je ubio konja, vjeruje u svoje dobre izgledе.

Posljednjih nekoliko metara više sam teturao nego trčao. Vrtjelo mi se u glavi i srce mi je lupalo kao ludo. Teško sam hvatao zrak.

Ta brza trka iscijedila mi je i posljednje snage. Stigao sam do mjesta s kojeg je pucao i ugledao ga kako jaše na drugoj strani uvalе.

Udaljenost je iznosila stotinjak metara. Prislonio sam pušku na lice i opalio.

Drugim metkom sam pogodio Slaterovog konja, vidio ga kako se ruši i Slatera kako leti.

Time su nam snage opet bile izjednačene.

Zatim sam klonuo na zemlju. Tijelo mi je drhtalo i crnilo mi se pred očima. Posljednjim snagama borio sam se protiv nesanice. Prošlo je nekoliko dugih minuta prije nego što sam se malo oporavio.

Kad sam napokon pogledao prema velikom Slateru, više ga nisam mogao vidjeti. Vidio sam samo mrtvoga konja.

Znači da je Slater odlučio pobjeći pješice.

Pod vrelin sam suncem osjećao svoje isušeno nepce. Teškom rukom sam obrisao znoj s lica i krenuo za njim.

Svaki korak bio je za mene pravi pakao i svaki pokret nesnosno me bolio. Prelazio sam šepajući metar po metar. Svakog trena očekivao sam da me pogodi.

Stigao sam na gornji rub uvalе. Pripravno sam držao vinčesterku i prepuzao posljednje centimetre.

Ipak Slater nije mogao nestati. Nisam vjerovao da negdje ima rezervnog konja. U tom bi slučaju ova strašna igra za mene bila potpuno izgubljena.

Odjednom sam otkrio njegove tragove, vidio i nekoliko kapljica krvi. Slaterova se rana morala otvoriti. Možda sam ga opet uspio pogoditi.

Slijedio sam njegove trag. Na udaljenosti od dvije stotine metara ugledao sam razlomljene stijene. Tamo su vodili tragovi.

I ondje se on morao sakriti!

Brzo sam se bacio na zemlju. I sama pomisao na cilj koji sam mu pružao nekoliko trenutaka ledila mi je krv u žilama.

Sad sam pužao naprijed, tražio zaklon iza svakoga kamena i u travi koja mi je dosezala do koljena.

Prilazio sam sve bliže stijenu. Jasno sam u travi vidio Slaterov trag. Morao je biti ovdje. Druga mogućnost nije postojala.

Zatim sam se odlučio. Pušku sam položio u travu, izvukao kolt i potrčao prema stijenu.

Bio sam pripravan pucati na svaki pokret, ali ništa se nije

micalo. Tišina i mir bili su gotovo nepodnosivi.

Stigao sam do stijena, obišao ga i stao kao ukopan. Preda mnom je ležao veliki Slater.

Ležao je nepokretno na trbuhu s rukama zarivenim u zemlju.

Nepovjerljivo sam mu se približio držeći kolt u ruci. I tada sam ugledao razlog koji je velikom Slateru okončao život. U leđima je imao nož!

Tog trenutka mi je postalo jasno da protiv sebe nisam imao samo velikog Slatera...!

Glas iza mojih leđa me prestrašio i smirio u isto vrijeme.

Okrenuo sam se i gledao u lice Smilyja Granta, koji je stupio iza jedne stijene.

Osjetio sam slabost i opet mi se zavrtjelo u glavi. Nisam više imao ni trunka snage u sebi. Samo me pomisao na to da su napokon sve teškoće iza mene odražala na nogama.

Pogledao sam Smilyja, koju me šutke promatrao.

— Došao si u pravi trenutak — rekao sam mu. — Nisam siguran da bih ga potpuno sam uspio srediti.

Tek tad sam svog prijatelja promotrio malo bolje.

Lice mu je bilo grubo i oči su mu imale izraz kakav na Smilyju nikad dotad nisam opazio.

— Kako to da si uopće ovdje? — upitao sam ga dok mi je crna slutnja obuzimala srce.

— Promatram vas obojicu već nekoliko sati — zazvonio je nje-

gov hladan glas. — Obećao sam ti da ću se pojaviti u odlučujućem trenutku.

Polako sam kimnuo.

— Zašto si ga ubio? To sigurno nije bilo potrebno. Mogao si ga jednostavno udariti po glavi...

Smijao se. U njegovim sjajnim očima ocrtavala se sprdnja.

— Nisam htio svjedoke — rekao je suhim glasom.

Pogledao sam ga ne shvaćajući.

— Percy Sloan — prošištao je odjednom — morat ću i tebe ubiti!

Ukočio sam se i pomislio da ga nisam dobro čuo. — Zašto, Smily?

Ruka mu se opasno njihala iznad drške kolta.

— Sve je to vrlo jednostavno, prijatelju. Samo moraš dovoljno dugo razmišljati o tome. Siguran sam da ćeš vrlo brzo pronaći pravi odgovor.

— Novac?

Kimnuo je.

— Dvije stotine tisuća dolara, Percy. To je svota koja može izluditi čovjeka, svota koja je dovoljno velika da bi mogao izdati i svoga najboljeg prijatelja...

Moje sumnje su se ostvarile.

Polako sam kimnuo.

Unatoč svemu s time nisam računao. Kako sam i mogao znati da ću se u Smilyju toliko razočarati?

— Pusti to — rekao sam umorno. — Taj novac ti ne bi donio sreću. Previše se krvi, bola i suza zalijepilo za nj. Poslu-

šaj iskusnog čovjeka, Smily! Prošao sam dosta u životu, stajao i pred sličnim iskušenjima. Siguran sam da će ti McDonald dati visoku nagradu. Smiri se i ja ću sve zaboraviti.

Znao sam da me neće poslušati. U njegovim očima sam vidio da je već odavno donio čvrstu odluku.

Velika svota novca potpuno mu je pomutila pamet. Smijao se.

— Već prije nekoliko dana donio sam čvrstu odluku, Percy. Dobro sam znao da ću se dokopati tog novca. Takvu priliku nisam mogao propustiti...

Pakosno me gledao.

Umorno sam oborio pogled. Moj ubrzani dah donekle se smirio. Cijelo moje tijelo bilo je jedna velika bol. Opet sam ga pogledao.

Smily je moj pogled potpuno pogrešno shvatio.

— Sigurno hoćeš da te pustim — grubo je rekao. — Dobro, mislim da imaš pravo. Jedanput si mi spasio život i to ću ti vratiti. Time su naši računi izgladeni.

Oči su mu se suzile. Na licu mu je zadrhtao mišić. Gledao me očekujući.

— Izgubljen si. Smily — odgovorio sam gorko. — Ovaj dan i sat često ćeš proklinjati. Tjerat će te i loviti. Tražit će te i raspisati veliku nagradu za tvoju glavu. Živ ili mrtav — nikom više nećeš moći vjerovati i novac ti neće pomoći.

Smily Grant se smijao, ali nekako suho i preko volje.

— Znači, ipak ću te morati ubiti, Percy. Ti bi me jedini mogao izdati. Tada nitko nikad neće doznati da sam ja uzeo taj novac. Svi će tražiti Slatera i poći u potjeru za njim. Sakrit ću njegov leš i svi će misliti da te on ubio. Za mene će tako biti najbolje, Percy Sloan!

O svemu je dobro razmislio i moja su se upozorenja odbijala o njega.

— Sve to jednostavno ne mogu vjerovati, Smily. Sigurno se šališ sa mnom.

Ruka mu je obuhvatila revolver.

— Zaista mi je strašno žao, prijatelju. Za mene ne postoji drugi izlaz. Moram te ubiti...

Sad više nisam mogao čekati. U očima sam mu vidio iskru. Za nekoliko djelića sekunde povući će svoje oružje i tada...

Nisam imao izbora. Morao sam ići na sve ili ništa, iako su mi izgledi bili mali.

Dohvatio sam kolt, istovremeno se bacio u stranu i počeo pucaati

Da nisam bio ranjen i da sam bio u punoj snazi, bio bih zacijelo brži od njega.

Sad je on bio brži i prije nego što sam zapucao njegov me-tak pogodio u desnu stranu, odbacio me i strahovita bol prošla mi je tijelom.

Posljednjim snagama povukao sam okidač, prepoznao strah u njegovim očima u čuo njegov divlji krik.

Zatim je crna tmina ovijala i gutala sva oko mene. Više ničega nisam bio svjestan. Činilo mi se da padam sve dublje, sve brže...

Otvorio sam oči i treptao u jarko sunce koje je nemilosrdno peklo.

Sve me boljelo i cijelo tijelo mi je gorilo u vatri. Pokušao sam se pokrenuti i zaboljelo me jače. Vrtjelo mi se i bojao sam se da ću opet izgubiti svijest.

Napokon sam uspio razbistriti svoje misli.

Pomisao na Smilyja Granta vratila mi je snagu. Oprezno sam se oslonio na lakat. Moja desna strana pekla me poput vatre, kaput i košulja bili su natopljeni krvlju.

Zatim sam ugledao njega.

Oslonio se na stijenu iza koje se bio pojavio. Njegov kolt ležao je nekoliko metara dalje.

Smily Grant bio je pri svijesti i gledao me mutnim očima. Košulja mu je na lijevoj strani bila crvena. Rukom je pritisnuo ranu i pokušavao tako zaustaviti krvarenje.

Htio sam nešto reći, ali je iz mojih usta izašlo samo nerazumljivo mumljanje. Još me je gledao i vidio sam da mu je pogled postao jasniji. Zacijelo je trpio strašne bolove. Tijelo mu je bilo zgrčeno, a krv je i dalje tekla. — Nije... se... isplatilo — teško je procijedio. — Trebao sam... te... poslušati... Pokušao sam kimnuti. — Gotovo... je — dahtao je. Drhtaj je prošao nje-

govim tijelom. Oči su mu gotovo iskočile iz duplji. Brzo će doći kraj. Još jednom se zgrčio, a zatim mu se tijelo smirilo. Njegovе širom otvorene i ukočene oči gledale su u mene. Smily je zaigrao preopasnu igru i sad je bio mrtav. Htio sam se pokrenuti, ali sam odustao zbog boli. Opi-pao sam ranu i vidio da mi je Smilyjev metak skinuo meso s rebara. Pokušao sam ustati. Nisam uspio, srušio sam se. S neba je još uvijek peklo sunce, vrelo i nemilosrdno. Mučila me je strašna žeđ i bolovi koje više nisam mogao izdržati. Tada sam se opet onesvijestio. Otvorio sam oči i uspio se ispraviti. Nježna ruka gurnula me natrag. Gledao sam u Jenniferino lice, vidio njen topli smiješak i opet sklopio oči. — Nemoj se micati, Percy — tiho mi je rekla. — Sve će biti dobro. Našli smo te i dopremili na naš ranč. Dugo si spavao i tvoja groznica polako prolazi. Tek sad sam opazio da se nalazim u krevetu. Tijelom mi je prošao osjećaj olakšanja. Netko mi je rukom oprežno prešao preko čela, obrisao nabrojene kapljice znoja i zatim sam osjetio mokru maramu na licu. Pokušao sam nešto reći, ali me glasnice nisu slušale. Jennifer je dohvatila moju ruku i nježno je stisnula. — Nemoj govoriti, dragi! Pokušaj spavati!

Otvorio sam oči i pogledao je. Smiješila se i oči su joj sretno blistale. Još je držala moju ruku. Ispunio me osjećaj zadovol-

jstva. Znao sam da je cijeli pakao ležao iza mene. S tim mislima sam zaspao. Prošlo je nekoliko dana... Jenniferina njega i moje otporno tijelo pospješili su moje ozdravljenje. Ipak moram ležati još nekoliko dana. Kad je Joel McDonald ušao u sobu, uspravio sam se u krevetu i pogledao ga. Smiješio se prijateljski. Privukao je stolicu i sjeo. — Kako ste, gospodine Sloan? — Sve bolje — odgovorio sam veselo. — Nešto vas muči, gospodine McDonald. Hoćete li mi reći? Protrljao je rukom sijede sljepočice. Zatim je kimnuo. — Dobro, gospodine Sloan. Posljednjih dana i tjedana dogodilo se mnogo toga. Vaš sam dužnik i došao sam vam se zahvaliti. — Htio sam mu odgovoriti, ali on je samo kratko odmahnuo rukom i nastavio govoriti. — Uz gotovo nadljudski napor vratili ste mi moju kćer i sav moj novac. Ne bih želio držati veliki govor, htio bih vam samo nešto predložiti. Molim vas, nemojte me pogrešno razumjeti, jer to nije nagrada, iako vam nešto želim pokloniti. Želim... — Odjednom je zašutio i vidjelo se da traži prave riječi. Nepovjerljivo sam ga gledao. — Da li ćete se vjenčati s Jennifer? Ovo pitanje me iznenadilo i to se zacijelo vidjelo na mom licu. — Ako me Jennifer želi, gospodine McDonald, ne bih si mogao predstaviti ništa ljepše. Volim je i siguran sam da ćemo se nas dvoje dobro slagati. Ja bih vas već zamolio za vaš blagoslov. Kimnuo

je. — Dobro, gospodine Sloan, ja sam vam već prije ponudio posao na svom ranču, koji ste tada odbili iz razumljivih razloga. Postali ste naš šerif. Znam da ste ponosan čovjek i ne želite da vam se bilo što poklanja. Jennifer je moja jedinica i jednom će naslijediti ovaj posjed. Zbog toga sam vas htio zamoliti da s njom ostanete ovdje. Za nekoliko vrijeme bih vam prepustio potpuno vođenje cijeloga ranča. Šutke me gledao. Zamišljeno sam se spustio na jastuke i pokušao potpuno shvatiti njegove riječi. S Jennifer sam htio otići odavde. Imao sam nešto novaca i negdje bismo mogli kupiti mali ranč. To je bila moja želja i ja sam to Jennifer i rekao. — Vi mi niste ništa dužni, gospodine McDonald — rekao sam polako. — Ovaj ranč je vaše životno djelo i ne mogu shvatiti da mi sve želite prepustiti. Premalo me poznajete, a i ono što znate o meni sigurno nije najbolje.

Odmahnuo je rukom. — Pono vit ću svoju želju i molbu. Znam da ste željeli otići odavde i s Jennifer negdje kupiti mali ranč. Jennifer vas voli, i to mi mnogo znači. Već sam star, htio bih svoje posljednje godine živjeti u miru i igrati se s unucima. Zato ostanite... Mislio je to iskreno. Čitao sam mu to u očima. Zato sam kimnuo. — U redu, gospodine McDonald, pokušajte sa mnom. Dat ću sve od sebe i nadam se da vas neću iznevjeriti. Revolveraš »Black«

Sloan je mrtav. Postoji još samo Percy Sloan. Pokušat ću Jennifer za ljubav. Pružio mi je svoju čvornatu ruku, stisak mu je bio čvrst i pun povjerenja. — Još nešto... — rekao je sa smiješkom. — Ubuduće ću te zvati Percy, ti me možeš zvati Joel. Gledao sam za njim. U tom trenutku je Jennifer ušla u sobu. Prišla mi je i sjela na krevet. Primio sam je za ruke. — Sve je jasno, Jennifer — rekao sam joj. — Ostat ću na ranču. Tvoj otac je... Oči su joj zablistale i odjedanput sam posumnjao da je to

sve ona uredila. Smiješila se. — Nemoj se ljutiti, Percy — tiho je rekla. — Razgovarala sam s tobom o svemu, ali on je potpuno sam došao na ideju da te nagovori da ostaneš. Ja bih te slijedila i na kraj svijeta, ako bi trebalo, bosa bih išla za tobom... Rekla je to vrlo ozbiljno. Privukao sam je i poljubio je. Blago me odgurnula. — Najprije moraš ozdraviti, Percy. Tada me možeš ljubiti i mnogo i često koliko želiš. — Imaš pravo, draga — odgovorio sam. — A ti ćeš mi u tome pomoći, Jenny.

K R A J

Mills:

OSVETA VELIKOG MANITUA

I

Clarence je bježao. Bježao iz Yume i sanjao osvetu. Bio je poput usamljenog vuka. Podmukao i opasan, pripravan da grize oko sebe.

Stiskao je zube od bijesa, siktao poput zvečarke, a pjena mu se cijedila s usta. Gladan i umoran, bježao je kao nikad u životu da bi zameo tragove.

Osveta! Osveta! – dahtao je i zakrvavljenim očima promatrao vrhove Manitua. Tu, u utrobi te planine, nalazio se rudnik zlata. U njemu zlatna žila koju je pronašao zajedno s Greyom. Roy Grey je kriv što se našao u Yumi!

No, to je druga priča.

Evo ga nadomak Manitua. U brlogu okruženom šibljem, skrivenom od tuđih očiju. Čekao je noć, mračnu noć, da bi krenuo u akciju...

* * *

Mrak je bio gust. Niski oblaci, nigdje zvijezde. Vjetar zlokobno cvi-

li oko omorika, jeca u njihovim krošnjama i gubi se u kanjonu Zli duši.

Spremala se kiša. Spustila se iznenada, kao da se prolomilo nebo. Vjetar je udarao kapcima na brvnari, skrivenoj u podnožju rudnika. Clarence je u odsjaju munja čekao da netko pozove stražara. Kad se on makne od okna i napusti stražarsko mjesto da bi se sklonio od nevremena, otvoren mu je put u rudnik.

Bio je napet kao struna. Nije osjećao hladnoću. Kiša ga je brisala, topila mu mršavo tijelo vodom i izazivala hladnoću i drhtavicu.

– Hej, Larry! Večera! – čuo se napokon promukao glas iz brvnare.

Clarence nije na trenutak vidio stražara. Čuo je tek struganje čizama i korake što se udaljavaju od ulaza. Dok je prolazio pokraj njega,

stražar je nešto mumljao, pljuckao i kašljucio.

– Sigurno opet grah, staro strašilo! – čuo je nezadovoljan glas.

Iz brvnare se ispružio tračak svjetla kad je stražar otvorio vrata. To je bio trenutak da krene prema ulazu!

Sanduk u kojem se nalazio dinamit morao se nalaziti s desne strane hodnika. Nije ga odmah našao. Bojao se zapaliti šibicu. Pipao je oko sebe, spoticao se o kamenje, potihlo psovao i sve dublje ulazio u hodnik.

Što ako ga nema? Što ako sve propadne zbog toga što ga je netko premjestio na drugu stranu?

Još jučer je čuo eksplozije. Znači, morao je biti ovdje. Ne preostaje mu ništa drugo nego da zapali svijeću... Učini to drhtavim prstima. Osluhne. Buka nevremena se izgubila.

Čuo je kako sa stropa kaplje voda. Gušio ga je mokar zrak.

Napokon ugleda sanduk u udubljenju, da se ne bi našao na putu u hodnik s desne strane. Otвори poklopac. Izvadi desetak štapića dinamita i fitilj i strpa to u njedra.

Trenutak zastane. Prije nego što ga je Grey otpremio u Yumu, potkupivši šerifa Clarisona, vadili su zlato iz hodnika kojim se u ravnoj liniji ulazilo u planinu.

Sad se tu nalaze još dva hodnika!

U mislima je mjerio dužinu fitilja kojim će upaliti dinamit, a zatim se vratiti iz rudnika. Možda bi bilo najbolje da upravo na tom mjestu postavi eksploziv?

Eksplozija će zarušiti sva tri ulaza. Brdo kamenja će zatvoriti put do zlata i Grey se više neće bogatiti i razbacivati novcem.

Za trenutak mu bljesnuše pred očima slike Yume, kamenoloma u

kojem je radio, pa s prigušenim krikom prione poslu da postavi dinamit.

Čelo mu orosiše krupne graške znoja. Kad je sve bilo gotovo, dohvati fitilj i počne se povlačiti prema ulazu.

Grozničavim prstima kresne šibicu da ponovo upali svijeću koja se ugasila. Zatim je prinese fitilju. Začuje se zlokobno siktanje. Svjetlo pojuri prema dinamitu. Tisuće iskrica osvjetljivalo je put, a Clarence je kao općinjen gledao, gledao...

U očima mu je bio luđački sjaj. Zamumljao je od mržnje:

– Tako, tako, gade! Proklet bio!

Kad se začuo prasak, izgledalo je kao da se planina prelomila nadvoje. Užasan tresak, kotrljanje kamenja, gromoglasna buka i jeka, bilo je sve čega se sjećao.

II

Kad se probudio iz nesvjestice, osjećao je na sebi golemu težinu što mu je pritiskivala prsni koš i noge. Mogao je disati, ali ništa nije vidio jer su ga od prašine pekle oči.

Do vraga! Zar nije mogao pobjeći iz rudnika, zar je morao glupavo čekati eksploziju da ga zarobi?

U nekoj čudnoj ekstazi i ludilu, živeći samo za taj trenutak, nije mislio na vlastiti život.

Sad je u rudniku. Zatrpan! Živ sahranjen u toj kamenoj i mračnoj grobnici. Crknut će kao pas. Neka! Glavno je da se osvetio...

Ali nagon za samoodržanjem bio je jači. Protrljao je oči i nastojao proniknuti kroz tamu. Ugledati negdje tračak svjetla koji bi ga vratio u život.

Osvetio se, ali...

– Živjeti! Živjeti! – kuckalo mu je u mozgu.

Počne sa sebe skidati kamenje, rovatiti kao krtica, dašćući od napora, u čvrstoj odluci da se probije iz te mračne grobnice u koju je zapao vlastitom nesmotrenošću.

Onda ugleda tračak svjetla. Ne, nije bila varka ili privid.

Svjetlo je dolazilo iznad glave, kroz uzak otvor. Vidio je treperenje zvijezda.

Stane na noge i počne se verati u tom smjeru...

* * *

Hod po tom lijevku, što se u kosi ni dizao prema vrhu planine, bio je put u život. Već je na licu osjećao strujanje svježeg zraka. Udisao ga je punim plućima, čekajući trenutak da napokon izađe iz tog oklopa što ga je okruživao.

Korak po korak, stenjući, uz nadljudske napore, Clarence je bio sve bliže cilju.

Kad je već zvjezdani svod mogao dohvatiti rukama, bljesnuše mu pred očima milijarde zvijezda. Sad nisu treperile. Stajale su nepomično, hladne, gotovo nadohvat ruke.

To nisu bile zvijezde!

Postao je toga svjestan u onom trenutku kad bi se nekoliko otkotrljalo ispod njegovih nogu.

Bilo je to zlato! Samorodno, krupno zlatno grumenje! Igrom slučaja ili sudbine, kad je eksplozija potresla planinu, naišao je na bogatu žilu.

Rukama i prstima, koji su krvarili od oštih kamenih bridova, Clarence počne trpati to zlato u njedra. Suludo se cerio. Urlikao je, grabio objema rukama bogatstvo.

Nije bilo otvora u koji ga nije stavljao. Dahtao je kao pretučen pas, u nekoj grozničavoj strasti, lakom kao nikad u životu. Nije bio svjestan da će s njim zauvijek ostati u utrobi planine.

Postao je težak. Jedva se uzverao do otvora i sjeo na rub čistine da predahne.

Zora se pojavljivala s istoka. Praskozorje se probijalo iza planine. On je tupo buljio oko sebe, objema rukama grleći njedra u kojima je podmuklo svjetlucalo zlatno grumenje.

Tako je dočekao rađanje sunca. Njegov krvavi odsjaj pokrije sivilo kamena i rijetkog bilja.

Morao je dolje. Spustiti se dolje, u podnožje planine, držeći se krčljavog šiblja što je raslo iz raspuklina. Podiže se, klecaju mu koljena pod teretom, glavinja, ali se drži na nogama.

Spuštao se centimetar po centimetar...

Nije gledao u dubinu. Omakne li mu se noga, sve će biti gotovo za nekoliko trenutaka. Sad, kad je bio bogat i pun zlata, pokušao je trezvono misliti. Trijumfirao je pri pomisli da se osvetio Greyu i uzeo mu bogatstvo koje je nekad i njemu pripadalo.

Stiže do prve ozbiljnije prepreke. Trebao je poduže zakoračiti da se domogne jedne izbočine. Pogleda naokolo. Ovdje nije bilo ni traga grmlju za koje bi se uhvatio.

Bio je u klopci!

Strah mu se uvukao u kosti. Sjedio je i držao se objema rukama za grmlje, neodlučan da li da učini taj korak i svlada prepreku.

Sunce je odavno izašlo iza planine. On je još sjedio u nedoumici.

Znao je da mora učiniti taj sudbonosni korak. Skupljao je snagu, ali ni u jednom trenutku nije pomislio da se riješi dragocjenog tereta koji mu je onemogućavao da savlada tu posljednju prepreku.

Koliko je tako sjedio, neodlučan i prestrašen?

Napokon je odlučio. Polako se podigao. Oprezno je potražio oslonac u nogama, a zatim se vinuo kroz zrak i skočio...

Pogrešno! Zlato je prevagnulo. Toga je postao svjestan dok je letio u provaliju.

Njegov krik se izgubio u vododerinama Manitua!

* * *

Nadoše ga nakon dva dana.

– Tko je taj nesretnik? – pitali su rudari.

Nitko ga nije poznavao, pa ni Grey, vlasnik rudnika.

– Otkud kod njega toliko zlata?

– Jedan od najstarijih rudara, neki Fisher, pljune i zavrti glavom.

– Podario mu ga je Manitu, ljudi!

– odgovori. Dao mu bogatstvo, a onda mu ga okrutno uzeo.

**SVE ŠTO
STE O**

**ŽELJELI
ZNATI**

**naći ćete u
novom izdanju
HOROSKOP!**

Upoznajte bolje sebe i svoju okolinu!

Priušтите sebi trenutke razonode!

**Potkraj svakog mjeseca na kiosku
novi znak Zodijsaka!**

Na svim kioscima!

U PRIPREMI

J. D. Hardin:
KARNEVAL SMRTI

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 3276.- d, a za 6 mjeseci 1638.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00 HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod - Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 40.000 d, c/b stranica 30.000 d.

Oslobodeno plaćanje poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26.XI 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

od **OLIMPA**
do **UNIVERZIJADE**

NOVO!

**ZAGI
ZOVE**

**DA
GA
LOVE**

Skriven Zagi sreću kuje: Motociklom nagrađuje!